BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET

2021. július; ár: 400,- Ft | A Biblia Szövetség Egyesület folyóirata | XXXIII. évfolyam 2. szám

Kiemelt témáink

– Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus

– In memoriam Asztalos Zoltán

– Elnökségi beszámoló

1.

2021. május 29-én a BSz küldöttgyűlése a járványügyi korlátozások betartásával Pécelen ülésezett. 1. kép: az áhítatot hallgatják, 2. kép: az elnökségi beszámoló első részét a főtitkár ismerteti, 3. kép: ebédszünet az udvaron

2.

3.

A Biblia Szövetség Egyesület programjainak megvalósítását a Miniszterelnökség, a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. és a Nemzeti Együttműködési Alap támogatta:

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR Alap

Nemzeti Együttműködési Alap

Kedves Olvasóink, Kedves Testvérek!

Bizonnyal nem vagyok egyedül azzal a látással, hogy – a hit szemszögéből nézve – korunk egyre több riasztó jelenséget produkál. Ezek közül az egyik az, ahogyan népek, népcsoportok saját múltjukat átértékelik. Nem arról van itt szó, hogy árnyalják a múlt eseményeit, személyeit, hanem bizonyos kultúrák teljesen kifordulnak eddigi önmagukból, megtagadják múltjukat, megtagadják útjukat, ledöntik szobraikat, megbélyegzik eddig hősnek tartott eleiket. Minél korábbi időszakokra vezet ez az átértékelés, annál érthetetlenebbé válik sok száz, vagy olykor ezer év generációinak korábbi vélekedése, látása, erkölcsi ítélőképessége.

Valóban ilyen mértékben tévedhetett korábban az emberiség, esetleg egy-egy népcsoport, hogy azt ma, a most élők veszik csak észre?

Ha igen a válaszunk – márpedig korunk jelenségei ezt támasztják alá –, akkor ezzel azt állítjuk, hogy nincs olyan állandó erkölcsi mérték, amihez minden időben egyformán hozzámérhető az emberi cselekvés.

Tehát mindaz, amit ma értéknek tartunk és jó szívvel, hatalmas áldozatok árán cselekszünk vagy védünk, az a holnap generációi számára értéktelenné válhat, s az utókor majd átminősíthet bennünket és tetteinket is. Hősökből így válhatunk majd egykoron bűnözőkké…

Ha ez tehát igaz, azaz bárki, bármikor tévedés áldozata lehet, akkor ki kell mondanunk, hogy soha nem lesz egységes gondolkozás a földön, de nem lesz üdvösséges rend sem, annak ellenére, hogy ez a többség vágya.

Talán a világrend ilyen módon való felborulása, megzavarodása is a felszínre hozza mindazt, amit mi, keresztyének a Biblia alapján hiszünk és vallunk: van egy, de csak egy változhatatlan mérce, ami mindig az igazat mutatja meg.

Azért változatlan, mert nem emberi találmány, hanem rajtunk kívüli, fölöttünk való. Nem emberi, hanem isteni.

Isten az, aki maga az igazság, aki kinyilvánította számunkra is ezt a változhatatlan igazságot a paradicsomi ígéretében, Fiában Jézus Krisztusban, Szentlelke által inspirált Igéjében.

Aki biztos pontot keres, amely tegnap, ma és mindörökké ugyanaz marad, annak Istenhez kell fordulnia, neki kell igazat adnia.

Minden egyéb az emberhez hasonlóan mulandó és változó.

Keresztyén hitben megélt életünk egyik célja és egyben próbája is, hogy mindvégig megmaradjunk Isten igazsága mellett.

Mind az egyéni, társadalmi, valamint egyházi életünkre, mind a világi és a gyülekezeti erkölcsünkre nézve igaz ez: meg kell maradni a Biblia, azaz Istenünk igazságai mellett.

Összefoglalva: ha Isten Igéjéhez ragaszkodunk, akkor azokról, akik azt életükre és halálukra nézve is komolyan vették, nekünk soha nem kell visszamenőleg változtatnunk az ő megítélésükön.

Az Úr, a hit hősei, mindig hősök maradnak, életük egyértelműen beszél évszázadok múltán is, mert az igazság, amit hirdetnek, nem a maguké, hanem az Istené, aki örök és változatlan, fölöttünk való és álló.

Jelen számunkban így emlékezünk meg Asztalos Zoltán testvérünkről, aki Urunk igazságához ragaszkodva futotta hosszú földi pályáját közöttünk. Jó bizonyságát adta előttünk annak, hogy mit is jelent hűnek maradni ahhoz a kegyelemhez, amiben Jézus Krisztusért a Szentlélek által részesítette őt Mennyei Atyánk.

Emellett foglalkozunk még azzal is, hogy a Kijelentés szerint, azaz az igazsághoz ragaszkodva mit kell gondoljunk az úrvacsoráról. Hisszük ugyanis, hogy ahogyan Isten egy, úgy kijelentése sem értelmezhető különböző képpen.

Végül beszámolunk a küldöttgyűlés határozatairól, amelyek Biblia Szövetségünk szolgálatát értékelik, valamint megerősítik azt az irányt, amivel – elődeinket hűen követve – Urunk evangéliumát és személyét képviseljük egy összezavarodó és alapjaiban megremegő világban.

Sipos Aba Álmos */ Budapest*

Pecznyík Pál

Istenünk, könyörülj!

Szomorú jelenség e szép magyar honban,
egyre kevesebben vagyunk a templomban.

Jaj, ha beteljesül, amit lát a látnok,
midőn félelmesen fogynak a családok!

Pedig családokra épül föl a nemzet,
szánón néz ránk, Aki házasságot szerzett.

Tiszta erkölcsöt ma nevetik, lenézik,
paráznaság borát már utcán is mérik.

Lélekrontó beszéd fülünkön áthatol,
tetszik vagy nem tetszik, mindenkit átkarol.

Már gyermek szívekben rombol ez a métely,
mivé torzul szívük, ez a drága székhely?

Mi lesz a felnövő ifjú nemzedékkel,
ha szövetségre lép testtel és a vérrel?

Kik megszeplősítik egymás tiszta testét,
egykor felelnek majd minden ilyen tettért!

Aki ezt gondolja: az ilyen tett, semmi
– a nagy Bíró előtt fog majd szégyenkezni.

Istenünk! Könyörülj e maroknyi népen,
mely oly sokszor lázad ellened – szívében.

Hála, a megbánt bűnt,
Te, mind megbocsátod,
megtért gyermekeid országodba várod.

Füle Lajos

A mindenségben

A mindenségben van egy bolygó,
hol élni – tán halni is – oly jó,
mert bár a bűn ekéje szántja,
van Betleheme, Golgotája.

Hazánkért

Hazánkért ma ki sír közülünk?
Jézus sírt Jeruzsálemért.
Sok bűn között ez is a bűnünk,
fedezze el ezt is a Vér!

EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUSRÓL

NEMZETKÖZI EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS – MI ÁLL ENNEK HÁTTERÉBEN?

„A római egyház azzal, hogy Krisztus egyszer s mindenkorra szóló áldozatát a misében megismétli, az egyszerit és lezártat, az „elvégeztetett" művet (János 19,30) egy aktuális történéssé hígítja fel. "

2021. szeptember 5-től 12-ig rendezik meg Budapesten az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust. Az ilyen kongresszusokat, amelyeket 1881 óta többéves időközönként tartanak meg, a pápa hívja össze. A szervezéssel és a levezetéssel egy kardinálist bíz meg. Eucharisztikus kongresszusokat nemzeti alapon is lehet tartani.

A kongresszus vezető motívuma az eucharisztiához kapcsolódik. Tudvalevő, hogy az eucharisztia (a mise szentsége) a római egyházban központi szerepet tölt be, mert a római értelmezés szerint Krisztus a miseáldozat elemeiben szubsztanciálisan (szubsztancia szó jelentése: anyagilag – a Szerk.) jelen van; ez semmilyen más szentségben, ill. sehol másutt nincs meg. Ezzel a háttérrel válik érthetővé az idei kongresszus mottója: „Találkozz Jézussal Budapesten!" Vessünk egy pillantást a miseáldozat római teológiájára, majd tegyük fel a kérdést, hol is lehet valóságosan találkozni Jézussal.

Mindenekelőtt el kell ismernünk, hogy a római egyház Jézus Krisztus kereszten történt áldozatára kíván koncentrálni. Mindig igyekszik egyértelművé tenni, hogy a miseáldozat nem más, mint Isten Fiának áldozata a Golgota keresztjén. Tekintettel arra, hogy az újabb – főként a protestáns – teológia tagadja a keresztháláál áldozati jellegét, nagyra értékeljük azt a tényt, hogy a római egyház viszont állhatatosan beszél Krisztus áldozatáról.[1]

Ezt követően azonban a római teológia kifejti, hogy: „Mivel az Eucharisztia Krisztus húsvétjának emlékezete, áldozat is."[2] „Az Eucharisztia áldozati jellege magukból az alapító szavakból is kitűnik." „Az Eucharisztia tehát áldozat, mert megjeleníti (jelenvalóvá teszi) a kereszt áldozatát, mert annak emlékezete, s mert annak gyümölcsét alkalmazza ..."[3]

Az Eucharisztikus Világkongresszus Pápai Bizottsága által a kongresszus előkészítéseként közzétett szövegben az áll: „Az eucharisztikus áldozatban való részvétel, amely az egész keresztény élet forrása és csúcsa, az isteni áldozati bárányt mutatják be Istenek és saját magukat is Vele együtt; ily módon mindenki vállalja a maga részét a liturgikus cselekményben, mind a bemutatásban, mind a szentáldozásban, nem különbség nélkül, hanem mindegyik a maga módján".[4]

A római tanítás szerint az eucharisztia alapvetően az ég és a föld, Isten és a világ kapcsolódási pontja. „Ő, az egész teremtés Megváltója, a Szentmisében jön el hozzánk, és jelen van az Eucharisztiában."[5] „Az Eucharisztia azonban nemcsak a kozmosz liturgiájának központja, hanem a teremtés megdicsőülésének és átalakulásának misztikus központja is."[6] Ezért ez a kultusz központja, amelyből gyógyító impulzusok hatnak a befogadóra, az egyházra és a társadalomra. A keresztségben megújult ember a mise által titokzatos ösztönzést nyer arra nézve, hogy most már szeretetben éljen, és megújult emberként tevékenykedjen a társadalomban. A római egyház ily módon azzal az igénnyel lép fel, hogy egy új emberiség erjesztője legyen. Az eucharisztikus kongresszus a római katolikus egyház önreprezentációjának jegyében szerveződik azt tanúsítva, hogy miként ragadja magához Krisztust: „A kongresszus napjaiban a hívők közösen tanúskodnak arról, hogy Jézus Krisztus az Eucharisztia misztériumában az élet, az Egyház és a küldetés központja."[7]

Mit mondhatunk mindezekre protestáns nézőpontból?

(1) Az áldozatra való emlékezés (… ezt cselekedjétek az én emlékezetemre, 1Kor 11,24–25) semmilyen logika alapján nem lehet maga az áldozat. Krisztus áldozata a Szentírás szerint egyszer s mindenkorra történt, és végérvényes. Mint történelmi tény, természeténél fogva nem ismételhető meg és nem is szükséges megismételni. Ezért már maga az ismétlés gondolata is értelmetlen. Ezzel szemben a keresztyén hit újra meg újra Krisztus tökéletes és befejezett művével találkozik.

(2) A római egyház azzal, hogy Krisztus egyszer s mindenkorra szóló áldozatát a misében megismétli, az egyszerit és lezártat, az „elvégeztetett" művet (János 19,30) egy aktuális történéssé hígítja fel. Valamennyire érthető, hogy Krisztus áldozatát itt és most szeretnék jelenvalóként látni, az azonban tévedés, ha egy kép rituális alkalmazása az általa megjelenített, eredeti tartalomba vetett hit helyét veszi át. Teológiai szempontból teljesen megalapozatlan, hogy valójában egy, a mise szentségében megvalósuló áldozati eseményből indulnak ki, és az eseményen való részvételt teszik a keresztény lét és az egyház létének alapvető tapasztalatává.

(3) Mivel a római egyház ismétlődően hangsúlyozza, hogy a mise áldozatában az egyház (és az abban részt vevő keresztény ember) áldozatként ajánlja fel magát Istennek, fel kell tennünk a kérdést, hogy az egyház vajon milyen szándékkal „erőszakolja be magát" Krisztus áldozatába. Krisztus helyettesként önmagát adta áldozatul egyházáért, az egyház pedig nem vehet részt ebben az áldozatban. Amikor Pál azt mondja, hogy

a keresztyéneknek oda kell szánni önmagukat – testüket – Istennek áldozatul (Róma 12,1–2), akkor nem az úrvacsorára utal, hanem arra, ami a hitből és a keresztségből fakad: a keresztyén ember a Krisztusba vetett hit által Isten jelenlétében él.

(4) Valójában nem a római teológia szerint átlényegültnek tekintett anyag – a kenyér és bor –, ill. az evés és ivás, hanem a hittel befogadott Ige juttatja el az emberhez Krisztust. Természetesen igaz, ahogy Pál mondja: „Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem Krisztus testével való közösségünk-e?" (1Korinthus 10,16). Ez azért van így, mert a pohár fölött Krisztus parancsa szerint szólnak: „Ez a pohár az új szövetség a véremben", és ugyanez vonatkozik a kenyérre is. Ezzel Krisztus valóban jelen van az úrvacsorában. De az, ha Jézus szavaiból arra következtetünk, hogy a kenyér és a bor természetét tekintve megváltozik, tiszta spekuláció. Az átlényegülés középkori tana olyan filozófiai szubsztancia fogalmat visz bele az úrvacsora tanába, amely nem a bibliai kijelentésekből fakad. Ez talán olyan kísérlet, ami Krisztust rituális eszközökkel igyekszik a földi dimenzióba levonzani.

(5) Krisztus munkája az Igében, az apostolok igehirdetésében és az erre épülő egyház igehirdetésében közöltetik és válik jelenvalóvá. Az úrvacsora összefüggésében Krisztus a szereztetési igékben azonosítja magát a kenyérrel és borral, mint az Ige látható formájával: „… az Úr halálát hirdessétek, amíg eljön..." (1Kor 11,26). Nem az evés és ivás, hanem az úrvacsora elemei fölött kimondott Igébe vetett hit vezet a Krisztusban való részesedéshez. Az úrvacsora elemei, az evés és ivás teszik láthatóvá és kézzelfoghatóvá az Igében eljövő Krisztust, de csak az részesedik abból, amit a szavak: „értetek adatott a bűnök bocsánatáért" ígérnek, aki hiszi is ezek tartalmát. Nem lehet részesedni Krisztusból az evangéliumban olvasható ígéreteibe vetett hit nélkül.[8] Aki Krisztus mellett – vagy pláne Krisztust megkerülve – talál ki megismerést ígérő utakat, az az embereket tévútra vezeti.

(6) Végül megjegyezzük, hogy a római egyház az eucharisztia és a többi szentség tekintetében folyamatosan „titokról" beszél. Nyilván abból indul ki, hogy a látható mögött valami láthatatlan történik, és hogy egy új valóság jelenik meg, ami bár nem látható, de birtokolható, és el kell hinni. A keresztségben ez a hit, szeretet és remény három lelki erény beleöntése, következésképpen az újjászületés, az új emberré válás. A misében ez a kenyér és a bor átváltozása, amellyel Krisztust lényegében megjelenítik. A láthatatlannak látható módon történő kezelése újra meg újra megtalálja a szereplőket és a nézőket, és azt sugallja, hogy olyasmit lehet megszerezni vagy megtapasztalni, amivel mások nem rendelkeznek. A templomon kívül ezt varázslásnak neveznénk. A Szentírás szerint azonban Isten céljai nyilvánvalók, és minden, ami Krisztusról megismerhető, az apostoli Igében világosan olvasható.

Nyilvánvaló, hogy a római egyház azzal, hogy önmaga és Krisztus között identitást tételez fel, a testté lett Krisztus versenytársává válik. Ameddig ragaszkodnak ezekhez a nézetekhez, semmilyen ökumenikus dialógus nem fog közös hitvallást eredményezni. Mindeközben pedig Krisztussal nemcsak Budapesten, hanem a világon bárhol lehet találkozni, ahol az Igét, mint törvényt és evangéliumot tisztán hirdetik, és a szentségeket szereztetésüknek megfelelően szolgáltatják ki.

Dr. Bernhard Kaiser /
Reiskirchen, Németország
(fordította: Előd Erika / Budapest)

*

Hivatkozások: **1.** II. János Pál, Encyklika Ecclesia de Eucharistia (2003) 12. cikk; **2.** A Katolikus Egyház Katekizmusa (KKK) 1365; **3.** KKK 1366; **4.** „Mert nálad van az élet forrása" Az eucharisztia életünk forrása és a keresztény küldetésünk. Teológiai és pásztori gondolatok az 52. Eucharisztikus Világkongresszusa, Magyarországon, Budapesten, 2020. szeptember 13–20, 14. oldal; **5.** uo. 23. o.; **6.** uo. 24. o.; **7.** https://www.dbk.de/themen/internationaler-eucharistischer-kongress-2021 (17.6.2021); **8.** Luther M. Kiskáté, V/3.

Heidelbergi Káté
80. Kérdés:

Mi különbség van az Úr vacsorája és a római katolikus mise között?

Felelet:

Az úrvacsora arról tesz nekünk bizonyságot, hogy minden bűnünkre tökéletes bocsánatot nyerünk Jézus Krisztusnak amaz egyetlen áldozatáért, amelyet a keresztfán ő maga egyszer vitt véghez,[1] és hogy mi a Szentlélek által Krisztussal egyesüljünk,[2] aki most a maga valóságos testével a mennyekben, az Atyának jobbján van[3] és azt akarja, hogy ott imádjuk őt.[4] A mise ellenben azt tanítja, hogy az élők és a holtak bűnei nem bocsáttatnak meg a Krisztus szenvedéséért, hacsak érettük a misemondó papok naponként nem áldozzák meg Krisztust; és hogy Krisztus a kenyérnek és bornak színe alatt testileg jelen van, és ezért ezekben kell őt imádni.[5]

Ezért a mise nem más, mint megtagadása Jézus Krisztus egyetlenegy áldozatának és szenvedésének, és kárhozatos bálványimádás.

1. *Zsid. 7:27, 9:12. 25-28, 10:10. 12-14, Jn 19:30, Mt. 26:28, Lk 22:19-20. –* ***2.*** *1Kor. 6:17, 12:13, 10:16. –* ***3.*** *Kol. 3:1, Zsid. 1:3, 8:1-2. –* ***4.*** *Jn. 4:21-24, 20:17, Lk. 14:52, Csel. 7:55-56, Kol. 3:1, Fil. 3:20, 1Th. 1:10. –* ***5.*** *Zsid. 9:6-10, 10:19-31.*

HITÜNK SZENT TITKA AZ EUCHARISZTIA VAGY AZ ÚRVACSORA?

„Ők az Oltáriszentség Krisztusát imádják, aki az ostya és bor jegyeiben átalakulva van közöttük, aki még most is szenved, aki örök áldozatként adja magát naponként az újabb elkövetett bűnökért, amikor az oltár körül forgolódó pap megjeleníti a golgotai áldozatot ismét és újból."

Hitünk szent titka ***a Krisztus Jézussal való titokzatos kapcsolat.*** Miért titok? Mert a hit lelki módon a mennyben levő Krisztussal egyesít (Kol 3,1-2). Ez úgy lehetséges, hogy bár ő a mennyben van testileg (Apcsel 3,21), de istensége és fensége földi népe számára elérhető a Szentlélek által. Mennyben levő embersége már nem szenved, mert csak egyszer szenvedett (Zsid 9,26). Váltsághalálát nem ismételgeti, mert az tökéletes volt (Zsid 10,14). Nincs az embereknek kiszolgáltatva többé, ő uralkodik (Ef 1,20 kk.). Mint egyházának dicsőséges ura, istenként jár a hét arany gyertyatartó, a gyülekezetek között (Jel 2,1). Embereket megérint, lelkileg meggyógyít. Boldog ember az, aki megéli a Krisztussal való lelki egységet (Zsolt 73,25).

A Reformáció örököseiként elmondhatjuk, hogy ***az Úrvacsora is hitünk szent titka,*** mert ugyanerről a kapcsolatról szól. Jézus szerezte a bibliai hitnek ezt a nagy csodáját, ezt a titokzatos lelki eseményt, ami lelki, amiben nem érinthetjük meg Jézus testét, mint Tamás tette, csak a jegyek – a kenyér, a bor – és a Lélek beszélnek róla. Nem testi, materiális, érzéki kapcsolat, hanem lelkimennyei kommunió. Földi ember nem veheti kezeibe úrvacsorakor a mennyben levő testet, nem cselekedtetheti vele azt, amit akar, nem is hordozhatja körbe az utcákon, és igen becses kincsként nem rejtheti bele egy szép szekrénybe. Ha ezt ember megtehetné, akkor nem lenne többé mennyei titok, hanem csak papokra bízott vallásos esemény. És nem lenne a bibliai hit titka.

A római katolikus hitnek is van szent titka: az Eucharisztia, az Oltáriszentség. Megünneplésére 2021. szeptember 5-12. között Budapesten világkongresszust tartanak. Durvaság lenne örömüket és ünnepüket szeretetlenül bírálni, hiszen szeretnénk a bibliai igazságoktól elszakadt keresztényekkel lelkileg is szent közösségben lenni, mert barátaink, szeretteink, és szívükben hordozzuk őket. De az ő szent titkuk más, mint a mienk, és különbözik a bibliai sakramentumunktól, ezért mi más utakon járunk. Ők ***az Oltáriszentség Krisztusát imádják,*** aki az ostya és bor ***jegyeiben átalakulva van*** közöttük, aki ***még most is szenved,*** aki örök ***áldozatként adja magát naponként*** az újabb elkövetett bűnökért, amikor az oltár körül forgolódó pap ***megjeleníti a golgotai áldozatot ismét*** és újból. A mindenkori ***pap ezért áldozár,*** aki kezébe veszi és osztogatja Krisztus bűntörlő erejét, és adja vagy visszatarja a jelenlevőktől. Szerintük, ha odaadja, akkor ez a cselekmény a ***kiszolgáltatás által*** bűnbocsánatot szerez.

Az ökumenikus szellem ma feltétel nélküli elfogadást sürget, hogy ki-ki adja fel eddigi merev álláspontját, és keresse a teljes egység útját. A probléma viszont az, hogy a gyakorlatban és az elméletben *nem létezik legkisebb közös többszörös*, aminek alapján létrejönne a lelki egység: mert a fent felsorolt bibliátlan értelmezések az egészet áthatják. Ezért, csak ha eltávolítanák ezeket, ***akkor szabadulna fel a bibliai alapszókincs,*** és akkor munkálkodhat Isten Szentlelke szabadon. A helyes ökumené tehát: haladni párhuzamosan és szeretetben egymás mellett, várva Isten szabadítását. Időnként bizonyára lesznek olyan üzenetek, amik örvendetesen ugyanazok, vagy nagyon hasonlítanak egymáshoz – ezek az új felszabaduló ökumené halvány jelzései.

Mint a huszonegyedik századi Magyarország keresztyénei, értetlenül, szomorú szívvel szemléljük az Úrvacsora és az Eucharisztia össze nem egyeztethető különbözőségét, ugyanakkor imádkozó szívvel ajánljuk mindenkinek a lelki utat, a Krisztussal való lelki kapcsolatot és az úrvacsora lelki értelmezését, a testileg mennyben levő Krisztus istenségével, lelkével és fenségével való boldog lelki közösséget. Mindezt úgy tesszük, hogy Jézus szavait tartjuk a szemünk előtt: ***„Isten lélek, és akik őt imádják, szükséges, hogy lélekben és igazságban imádják"*** (János ev. 4,24).

Alföldy-Boruss Dezső /
Szigetszentmiklós

Túrmezei Erzsébet

Otthonom

Otthonom a templom.
Ajtaján belépve mindig hazaérek.
Ismerősen csendül fülembe az ének.
Mintha minden hangja simogatás lenne!
Égi Atyám keze simogat meg benne.

Megterített asztal.
Éhező mellőle sose kel fel éhen.
Megelégedhetik mennyei kenyéren:
élet kenyerével, élet italával,
igében, szentségben Krisztussal magával.

Mesterem műhelye.
Azért keresem fel, hogy kezébe vegyen,
hogy régi emberből új emberré tegyen:
hogy amíg templomát látogatom híven,
templommá formálja egész bűnös szívem.

Otthonom a templom.
Mennyei otthonom halvány földi mása,
drága tükörképe, szent hívogatása.

Míg egykor mennyei hajlékod befogad,
köszönöm, Istenem, földi hajlékodat!

AZ EUCHARISZTIA ÉS AZ EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUSOK REFORMÁTUS SZEMPONTBÓL

(RÉSZLETEK A KÁLVIN JÁNOS TÁRSASÁGNAK KÜLÖNNYOMATÁBÓL – MAGYAR KÁLVINIZMUS IV. ÉVF. 7-12. BUDAPEST, 1938.)

(...)

A reformátusok és az eucharisztia.

A római katholikusok igen sokszor úgy szokták feltüntetni a dolgot, hogy az eucharisztiát csak ők ismerik, s a református vallásnak egyik nagy szegénysége az, hogy nincs eucharisztiája, annak misztériuma nem táplálja a lelkét s így annak áldásaiban sem részesülhet.

Erre csak azt felelhetjük, hogy ez nagy tévedés, mert az igazi eucharisztia gondolatát *mi reformátusok sohasem ejtettük el, sőt azt éppen olyan magasra tartjuk, mint Róma* a Christus eucharisticust, *a különbség csak az, hogy mi ezt a nagy keresztyén igazságot és ideált is megreformált formájában valljuk,* ahogy különben a keresztyénség sok más nagy pozitív igazságát is. A baj legfeljebb csak abban áll, hogy ez a gondolat a református egyházban a századok folyamán néha-néha elhalványult. Az ilyen alkalmak azonban, mint az eucharisztikus világkongresszusok, arra is jók, hogy megkeressük és kiássuk újra a magunk református ideáljait is ezen a téren, s így hitben megerősödve nézzük a kongresszus munkáját, amelyben természetesen mint reformátusok egyébként *soha részt nem vehetünk.*

Kálvin tanítása az igazi eucharisztiáról.

És abban a szent és komoly munkában, amellyel a magunk számára is számot akarunk adni arról, hogy mi az igazi eucharisztia és mi annak a helyes, tiszta bibliai értelmezése, újra csak a legélesebb látású és legbiztosabb ítéletű kalauz és tanítómester a mi számunkra a mi nagy reformátorunk *Kálvin János,* aki a Christiane Religionis Institutio című világhírű nagy munkájában az áldozatokról beszélve azt mondja, hogy azokat két csoportra oszthatjuk és pedig annak

1. *tiszteleti és imádási vagy hálaadási áldozatok* (latreutikon vagy eucharistikon) mivel ezeket csak azok szolgáltatják ki Istennek, akik az Ő végtelen jóteteményétől elhalmozva *magukat minden cselekményeikkel egyetemben egészen neki szentelik,* és

2. *a békítő vagy engesztelő áldozatok,* amelyeknek az a feladatuk, hogy Isten haragját lecsillapítsák, s az igazságának eleget tegyenek s ez által bűnöket elmossák és eltöröljék.

Ezt az engesztelő áldozatot azonban egyedül Krisztus hajtotta végre és csak egyszer, mert ennek a Krisztus által hozott egyedüli áldozatnak hatása és ereje örökkévaló („Elvégeztetett…"), s ezért azóta semmi újabb áldozatra nincs szükség.

Másként áll azonban a dolog a hálaadással! Erre nézve Kálvin azt mondja, hogy a hálaadási áldozatot, tehát az *igazi bibliai értelemben vett eucharistikon-t mi is megtartjuk,* „nincs gondolatunkban a legtávolabbról sem azt eltörölni akarni", mert hiszen ebben össze vannak foglal-va a szeretetnek minden kötelességei, *„hogy mindaz, ami csak van bennünk, az Ő dicsőségének szolgáljon és az Ő magasztalásának vágyától legyen áthatva. Az áldozatnak ez a neme egyáltalán nem vonatkozik Isten haragjának kiengesztelésére, vagy a bűnök bocsánatának kieszközlésére, sem a megigazulás megérdemlésére, hanem csupán Isten magasztalásában és dicsőségében forgolódik."*

„*Ez az áldozat pedig* – folytatja tovább Kálvin – az *egyházra nézve annyira szükséges, hogy anélkül el sem lehet. Így ez is örökké fennmarad, amíg Istennek népe fönnáll."* Ily értelemben „a hívők minden jó cselekedete lelki áldozat, jó illatú áldozat" s ez az ő okos tiszteletük. E nélkül az úrvacsora sem lehet el, tehát ott kell lenni benne a „dicséret áldozatának". Ez folyik a királyi papságunkból is.

Ilyen értelemben tehát nálunk, reformátusoknál is van eucharisztia és azt soha elhanyagolni nem szabad.

A római katholikus és református eucharistia fogalom közt levő különbség.

Kálvin e ragyogó és mélyen járó fejtegetései után most már világos előttünk, hogy egyfelől mi reformátusok az igazi bibliai értelemben vett eucharistia gondolatát és élet-ideálját sohasem adtuk fel, hanem az „örökké fennmarad, amíg Istennek népe fönnáll" – mint Kálvin oly szépen mondja –, másfelől pedig azt is látjuk, hogy milyen nagy különbség van a római hatholikus és a református eucharisztia-fogalom között, úgy, hogy azt, mint mély dogmatikai megalapozottságú ellentétet, éppen úgy nem lehet áthidalni, mint azokat a többi ellentéteket, amelyek a reformáció óta közöttünk fennállnak s a református gondolkodás alapjait alkotják. Ne ábrándozzunk tehát egyik oldalon sem arról, hogy ezek a százados theológiai és elvi különbségek most egyszerre megszüntethetők lesznek, s azt se higgyük, hogy ebben a kérdésben, t. i. az eucharisztia kérdésében „most az egyszer és kivételesen" a világkongresszus, az idegenforgalom, a Szent István jubileummal való szoros összekapcsolódás, a „nemzeti egység" s egyéb jelszavak kedvéért másként gondolkozhatunk! Mert ezt épp oly kevéssé kérhetik tőlünk római katholikus testvéreink, mint ahogy mi sem kérhetjük tőlük azt, hogy a többi nagy centrális keresztyén dogmák és egyéb ellentétek kérdésében is adják fel a maguk álláspontját és külső, alkalmi szempontok miatt hozzánk csatlakozzanak. A vallásszabadság elve alapján azonban azt kell vallanunk, hogy függetlenül attól, hogy ezekben a kérdésekben theologiailag milyen távolságok választanak el bennünket egymástól, *legyen meg mind a két félnek a teljes szabadsága* arra nézve, hogy azt vallja, ami neki tetszik, és úgy ünnepeljen, ahogy neki tetszik.

Ez azonban nemcsak azt jelenti, hogy a római katholicizmusnak legyen meg

tehát a teljes szabadsága a maga világraszóló ünnepségeinek a megrendezésére, hanem azt is, hogy a reformátusok, és általában a protestánsok viszont semmiféle formában ne kényszeríttessenek se a hivatalokban, se a tanári testületekben, se az iskolákban, se az ipartestületekben, se a tisztikarban, se a fővárosnál, stb., se nyíltan, se kerülő úton arra, hogy az eucharisztikus világkongresszuson megjelenjenek, s az utcai körmenetek vagy egyéb ünnepélyek alkalmával meggyőződésükkel ellentétes vallási cselekvésekben vegyenek részt.

(…)

Mi a kötelességünk?

A mi számunkra azonban ebből az is következik, hogy mi viszont *szintén kell, hogy magasra emeljük a Krisztust,* de a magunk módján, ahogy Kálvin mondja: *az evangélium hatalmas hirdetése által!* Mert a magunk igazságainak és ideáljainak hirdetésében minket se gátolhat senki. Mi tehát ünnepet nem zavarunk, de az ünnepben részt venni sem fogunk, amit talán hivatalosan nem is fog kívánni tőlünk senki. De a híveinktől, a gyermekeinktől, a református hivatalnokoktól és közalkalmazottaktól társadalmi úton se kívánja soha senki, aminthogy mi sem kívánjuk római katholikus testvéreinktől, hogy pl. a reformációt ünnepeljék a nagy jubileumi megemlékezések alkalmával.

Ebből azonban végül az is következik, hogy – elveinkből kifolyólag – mi se zavarjuk a római katholikus egyházat a maga belső ünnepében. *Református emberek tehát a kongresszusnak még a tájára se menjenek, s így az oltáriszentség diadalmas körülhordozásának útvonalára se vonuljanak ki kíváncsi lélekkel,* hanem vonuljanak vissza házaikba, vagy végezzék rendes napi munkájukat, olvassák Bibliájukat, vagy a református igazságokat tanulmányozzák, s azok szépségéről elmélkedjenek, az Isten dicsőségét szakadatlanul szolgálni vágyó lélek szent, *református értelmezésű eucharisztiájával.*

Mire figyelmeztet bennünket az eucharisztikus világkongresszus?

Közben pedig és addig is gondolkozzunk az eucharisztikus világkongresszus mementóiról is, amelyek a következők:

Ha a római katholicizmus ilyen hatalmas szervezettséggel dolgozik a *maga* keresztyénségének elmélyítésén és propagálásán, miért nem tesszük meg *mi is ugyanezt a magunk református keresztyénsége érdekében?* Hiszen ehhez nekünk is jogunk van, még akkor is, ha nagyon jól tudjuk is azt, hogy tényleg keresnünk kell a megértést, éppen közös magyarságunk és sorsközösségünk alapján is római katholikus testvéreinkkel. Mert másfelől viszont mindenkor fenn kell tartanunk azokat az elvi alapokat, amelyeken állunk, s amelyek a reformáció létjogosultságának is fundamentális kövei.

A „szent év”-et tehát fordítsuk a református öntudatosítás nagy munkájára, külső harc nélkül, de annál kitartóbb belső építéssel!

Végül pedig: ahogy Isten tiszta igéjét hirdetjük és terjesztjük: ugyanúgy terjesszük az ő tiszta eucharisztiáját, *a református értelmezésű istenszolgálat (Cultus Dei) minden vallási erejét és gazdagságát is!*

Mert az Istennek szolgáló élet szent hálaadásának gondolatát mi is valljuk és mi is tartjuk. *Az igazi eucharisztiát tehát* – mint Kálvin is mondja – *mi is a keresztyén élet nélkülözhetetlen alkatrészének tartjuk* – s ezt a magunk életébe is bele kell vinnünk!

Mert dogma és élet összetartoznak. A római katholikus dogmákból tehát római katholikus világnézet, gondolkodás és életstílus folyik, a református dogmákból pedig református. Tegyük tehát minél nagyobb mértékben élő igazságokká, személyes hittartalommá a református dogmákat, hogy azok erőiből református gondolkodás, világnézet, életstílus, közelebbről *református eucharisztia* szülessék, s a róm. kath. oltári szentség kultuszával szemben a *református reformáció ideálja szerint az evangélium hatalmas hirdetése, és „életnek beszéde által” emeltessék magasra a Krisztus, itt a magyar földön, a református egyház munkája nyomán, az eljövendő századokon át is!*

Prof. dr. Sebestyén Jenő *(1884-1950)*

(Megjegyzés: Sebestyén Jenő 28 éven át volt a Budapesti Református Teológiai Akadémia tanára, professzora. Tanulmányát, amiből a fenti szövegrészeket idéztük, az 1938 májusában Budapesten tartott római katolikus eucharisztikus világkongresszusra reflektálva, a protestáns keresztyén egyházak, egyháztagok tanítása és figyelmeztetése céljából írta. – a Szerk.)

„TALÁLKOZZ JÉZUSSAL BUDAPESTEN!”

Ezzel a felirattal visszaszámláló időmérőt helyeztek el mintegy másfél éve a Budavári Nagyboldogasszony-templom (másként a Mátyás-templom) főbejáratánál. A szerkezet azt hivatott mutatni, hogy hány perc, hány óra és hány nap van még hátra az 52. Eucharisztikus Világkongresszus kezdetéig. A 2020. esztendőre tervezett római katolikus világeseményt a koronavírus-járvány miatt el kellett halasztani, így annak megrendezésére, jelen állás szerint, 2021. szeptember 5-12. között kerül sor a magyar fővárosban.

A tavasz folyamán megtartott sajtótájékoztatón részleteiben is ismertették a konferencia eseménysorozatának állomásait. A világtalálkozót megelőzően Esztergomban egy Teológiai Szimpóziumot tartanak, ahol az Eucharisztiáról, a szentségimádásról szóló előadások hangzanak el magyar és külföldi teológusoktól. A kongresszus nagyszabású nyitóünnepséggel – ezer fős kórus közreműködésével – veszi kezdetét a Hősök terén. A folytatásban változatos programokkal várják az érdeklődőket: előadást tart Böjte Csaba ferences rendi szerzetes, fellép a ForrásPont, lesz Ákos-koncert, családi nap a Margitszigeten, Szent István-könyvhét és vásár a Bazilika előtti téren. De bemutatkozik a Csík

Zenekar, a Szent Efrém Férfikar, a 100 Tagú Cigányzenekar, a Moszkvai Patriarchátus Kórus is.

Szeptember 11-én Erdő Péter bíboros celebrál szentmisét a Kossuth téren, utána gyertyás körmenetet tartanak a Hősök teréig. A záró szentmisére a következő napon kerül sor a Hősök terén. Az Operaház 120 fős zenekarán kívül fellép az Operaház kórusa és az ország minden tájáról érkező tagokból álló, mintegy kétezer fős nagykórus. A zárómisét a tervek szerint Ferenc pápa celebrálja.

Mi is az az Eucharisztikus Világkongresszus, aminek a római katolikusság ilyen nagy fontosságot tulajdonít, és ami ennyi embert megmozgat? Ez egy olyan ünnepségsorozat, aminek célja, hogy előmozdítsa a katolikus kereszténység központjában álló Eucharisztia (Oltáriszentség) mélyebb megértését, annak tiszteletét. Az első ilyen kongresszust 1881-ben tartották a franciaországi Lille városában. Az első világégés után kétévente került megrendezésre, a második világháború óta leginkább négyévente rendezik meg.

A más-más helyszínen meghirdetett kongresszusnak előre meghirdetett címe van, ezekre előadásokkal készülnek, közös imádságokat tartanak, a hívők pedig szentségimádáson vesznek részt. A kongresszus igyekszik érthetőbbé tenni a Krisztus által az utolsó vacsorán meghirdetett áldozatbemutatást és annak fontosságát.

Magyarország nem először szervez ilyen világtalálkozót. 1938-ban itt tartották a 34. Eucharisztikus Kongresszust. Az ünnepségsorozat nemzetközi mértékű volt: egyebek közt részt vett rajta XI. Piusz pápa legátusa, Sincero bíboros is. Május 25-29. között több mint félmillió magyar és külföldi zarándok látogatott Budapestre. Országszerte lelkigyakorlatokat és népmissziókat szerveztek, de megemlékeztek az államalapító Szent István király halálának 900. évfordulójáról is.

A kongresszus jelmondata – *„Az Eucharisztia a szeretet köteléke”* – kapcsolódott az akkori politikai helyzethez. Egy újabb világháború árnyékában az Eucharisztikus Kongresszus a szeretet és az egység üzenetét tolmácsolta, ami áthidalja a nemzetek és társadalmi csoportok közötti különbségeket, és megvalósítja a békét. A felszólalók igyekeztek kerülni a politikai kérdéseket, de azért témaként megjelent az ateista ideológiák és a kereszténység közötti küzdelem, a kommunizmus kritikája és a baloldali forradalmakban rejlő veszély. Burkolt formában bírálták a nemzetiszocializmus eszméinek fokozatos térhódítását is.

Az ateista ideológiák elleni küzdelem hangsúlyozásával a felekezetek közötti ellentéteket szerették volna valamelyest tompítani. Az oltáriszentségről szóló tanítás azonban a katolikus és a protestáns teológia egyik legalapvetőbb különbözősége, így a protestáns szerzők határozottan tiltakoztak az ellen, hogy az eucharisztikus kongresszus minden keresztyén közös ünnepeként jelenjen meg a köztudatban.

Lukátsi Vilma

A reggel

... birkózni akartak a kővel
emberi erővel;
bebalzsamozni a testet,
amit a keresztről levettek...

Ennyit fogtak föl az egészből,
a kiömlő vérből,
a halálig eljutottak,
de elfutottak
a sírtól,
mert – üres lett!
A leplek
nem takarták többé
a testet!

Ennyit láttak ők
asszonyi szemmel,
ám a reggel
vadonatújat adott a világnak!
És ők láttak!
És hallották
az új hangon beszélőt:
„Ne keressétek holtak közt
az Élőt!”

A reformátusok és evangélikusok álláspontja az volt, hogy az ilyen látványos ünnepségek nem alkalmasak az ateizmus visszaszorítására. Ők inkább az igehirdetés fontosságát, erősítését hangsúlyozták. A protestáns egyházak híveiket újságcikkekben, egyéb kiadványokban tájékoztatták a kongresszus egyértelmű római katolikus jellegéről, és a *„passzív ellenállásra”* buzdították. Mivel az állami részről nem érkezett jelzés, hogy kívánatosnak látnák a kongresszuson való részvételüket, így protestánsok a nyílt konfrontáció helyett a csendes tiltakozást választották.

Akadtak viszont olyanok – nem is kevesen – akik nem rejtették véka alá véleményüket, és óva intették a híveket, hogy részt vegyenek ezen az eseményen. Beliczay Angéla református vallástanár *„Részt vehetünk-e mi reformátusok az eucharisztikus kongresszuson?”* címmel jelentett meg egy kis füzetet, amiben felhívta a figyelmet azokra a csapdákra, amiket egy ilyen találkozó rejthet a protestáns egyháztagok számára.

Patay Pál Bp.-Külső-Ferencváros-Tisztviselőtelep-i református lelkész *„Református Testvér! Te nem vehetsz részt az eucharisztikus kongresszuson!”* címmel jelentetett meg rövid kiadványt. Ebben egyértelműsítette, hogy egy református embernek nincs semmi keresnivalója ezen az rendezvényen. Ugyanő a Protestáns Szemlében közölt *„Az eucharisztikus kongresszus és a reformátusok”* című tanulmányában arra is emlékeztetett, hogy *„A tridenti zsinat szerint az eucharisztikus körmenet célja demonstratív, propagatív és provokatív. Az eddigi eucharisztikus kongresszusokról és vele kapcsolatos r. kath. főpapi nyilatkozatokról kellemetlen emlékei vannak a protestánsoknak.”*

Gönczy Béla vésztői református lelkipásztor *„Eucharistia és úrvacsora”,* valamint *„Mi az eucharistia és az eucharisztikus kongresszus?”* címmel adott ki tájékoztató füzeteket református keresztyének számára. Az egyszerű nyelven íródott traktátusok főleg a vidék reformátusságát készítették fel erre az eseményre.

Victor János budapesti református teológiai tanár az Országos Református Lelkészegyesület (ORLE) debreceni konferenciáján tartott nagyhatású előadást *„Az eucharisztikus világkongresszus”* címmel. Így fogalmazott: *„A kongresszus lefolyása megmutatta a római katolicizmus három ismert vonását. 1. Szereti a tömeget. Akkor van elemében, amikor tömegeket vezényelhet. 2. Az érzékekre igyekszik hatni. 3. Szeret uralkodni. Rámutatott ezeknek a vonásoknak bírálatára és tanulságára is. Ha a rólunk való*

mélységes hallgatás a megértés jele, örömmel vesszük. Ha azonban azt akarja jelenteni, hogy minket itt Magyarországon elhanyagolható kisebbségnek tekintenek, akkor ez a legnagyobb sértés lenne."

Scholz László Bp.-Zuglói evangélikus lelkész a Keresztyén Igazság c. egyháztársadalmi és hitvédelmi folyóiratban *„Nem adni, hanem venni!"* címmel írt hosszabb cikket. Ebben kifejtette: *„Nincs élesebb és áthidalhatatlanabb ellentét Luther és Róma között, mint éppen a miseáldozat."* Majd így folytatta: *„Nem szabad elfelejtenünk, hogy ez nem pusztán elvi, dogmatikus vita volt Róma és Wittenberg között. Amint a szentségi jelenlét egy elfogadhatatlan eucharisztikus kultuszban valósult gyakorlattá, úgy a miseáldozat gondolata egy széles kiterjedésű mise-kultuszban!"*

Sebestyén Jenő budapesti teológiai professzor *„Az eucharisztia és az eucharisztikus kongresszusok református szempontból"* különnyomatában (hosszabb írását korábban a Magyar Kálvinizmus c. lap közölte) rámutatott azokra a teológiai különbözőségekre, amik lehetetlenné teszik az oltáriszentség elfogadását a reformátusok számára, ugyanakkor annak helyes, bibliai értelmezését is kidolgozta.

A fentieken kívül – a vérmérsékletüktől függően – mások is hangot adtak még véleményüknek. Hozzászólásaik lényege többnyire ez volt: *az Eucharisztikus Kongresszus a protestánsoknak nem ünnepe, így ott semmi keresnivalójuk nincsen.* Református és evangélikus részről ezért nem is ment oda senki, leszámítva a közjogi méltóságokat. Az esemény fővédnökévé Horthy Miklós római katolikus vallású feleségét, Purgly Magdolnát választották. A rendezvényen maga a kormányzó megjelent – vállalva a protestánsok képviseletét –, azonban az egyházvezetők finoman jelezték: nem tartanak igényt erre a diplomáciai szolgálatra. Sőt, közös nyilatkozatot adtak ki *„Szeretett Testvéreink az Úr Jézus Krisztusban!"* címmel, ahol kimondták, hogy az *„öntudatos református és evangélikus ember ezzel az ünnepléssel semmiféle lelki közösséget nem vállalhat, mert az oltári szentségről szóló római katholikus dogma hitünk tanításával merőben ellenkezik."* A nyilatkozatot valamennyi református és evangélikus püspök és főgondnok/felügyelő aláírta.

Az Eucharisztikus Világkongresszus a maga rendje szerint lezajlott. Ravasz László 1938. november 17-én elmondott püspöki jelentésében így összegezte a történteket: *„A római katholikus egyház félszázados megújulásának és előretörésének káprázatos bemutatkozása volt a budapesti eucharisztikus kongresszus. Másutt volt alkalmam ennek mérlegét megadni. Most csak annyit állapítok meg, hogy az egész ékes és nagyszerű benyomás bámulatos gyorsan emlékké halványult, viszont református híveink öntudatában a Szentírásnak és hitvallásainknak az úrvacsoráról, a Krisztus áldozatáról, testté ételéről és az igazi istentiszteletről való tanítása mélyebb barázdát szántott, mint máskor bármikor, vagy enélkül egyáltalában szánthatott volna."*

A protestáns egyházi vezetők, teológusok, lelkipásztorok és gyülekezetek kiállása akkor egységes és példaértékű volt. Nincsenek vérmes reményeink arra nézve, hogy ez ma, 2021-ben ugyanígy lesz. Több helyen hangzik el már (protestáns körökben is), hogy íme a nagy lehetőség a régen várt communióra. *„Mert egy a kenyér… – Az eucharisztia ökumenikus perspektívában"* címmel a közelmúltban közös tudományos szimpóziumot rendezett a Both Antal Teológiai és Kulturális Alapítvány, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem és a Károli Gáspár Református Egyetem, ahol a református, római katolikus, evangélikus és görögkatolikus egyház képviselői folytattak párbeszédet arról, mi az, ami ma elválaszt és mi az, ami összeköt bennünket az úrvacsoráról szóló tanításunkban és gyakorlatunkban.

Ugyan a református és evangélikus egyházvezetők részéről még hivatalos ajánlás nem érkezett, de ők várhatóan képviseltetik magukat valamilyen szinten ezen a világeseményen. Számunkra, bibliai keresztyének számára azonban Sebestyén Jenő professzor szavai jelentenek egyértelmű bátorítást és útmutatást, aki a fent idézett írásában így fogalmazott: *„mi reformátusok az igazi bibliai értelemben vett eucharistia gondolatát és életideálját sohasem adtuk fel, másfelől pedig azt is látjuk, hogy milyen nagy különbség van a római katholikus és a református eucharisztia-fogalom között, úgy, hogy azt, mint mély dogmatikai megalapozottságú ellentétet, éppen úgy nem lehet áthidalni, mint azokat a többi ellentéteket, amelyek a reformáció óta közöttünk fennállnak s a református gondolkodás alapjait alkotják. Ne ábrándozzunk tehát egyik oldalon sem arról, hogy ezek a százados theológiai és elvi különbségek most egyszerre megszüntethetők lesznek".*

***Margit István** / Pécel*

Imádság úrvacsorára készülve

„Én lelkem, gyönyörködtesd most magadat Jézusról való elmélkedéssel! Vedd fontolóra személyének dicsőséges voltát, emlékezz meg jóságáról, számláld elő jótéteményeit, gondold végig javadra és üdvösségedre véghezvitt csodálatos cselekedeteit és így gerjeszd fel tiszteletednek, szeretetednek és háládnak indulatait!

Én Jézusom! Milyen felséges és dicsőséges a te személyed! Öröktől fogva mindörökké erős Isten voltál, Istentől való Isten, mert az Atyától származtál, de minden kezdet és változás nélkül. Magadtól és magadban öröktől fogva végtelenül boldog és dicsőséges vagy, s nincs szükséged senkire és semmire, hogy boldogságodat és dicsőségedet növelje. Te teremtettél mindent s nálad nélkül semmi sem teremtetett, ami teremtetett. Akaratod és engedelmed nélkül semmi meg nem mozdul sem az égben, sem a földön. Te tartasz fenn és te igazgatsz mindent, te hordozol mindent hatalmad beszédével. Tőled, általad és érted van minden és te örökké áldandó Isten vagy. Imádnak téged az angyalok s a szeráfok azt kiáltják: *Szent, szent, szent a seregeknek Ura! Teljes mind a széles föld az ő dicsőségével.* (És 6:3; Jn 1:3,9-11)

(Részlet: Szikszai György, Keresztyén tanítások és imádságok c. könyvéből)

IN MEMORIAM ASZTALOS ZOLTÁN

Életének 95. évében, 2021. április 21-én hívta haza Megváltója Asztalos Zoltán testvérünket, a temetése előtti, életéért hálaadó gyászistentisztelet június 4-én Debrecenben, a Széchenyi kerti Református Egyházközség templomában volt.
Zoli bátyánk a Biblia Szövetség megalakításának egyik motorja, majd az alakuláskor alapító tagja, kezdetben alelnöke, majd Borbély Béla halála után több cikluson át aktív elnöke volt. Halálával a Biblia Szövetség tagjai és vezetői a szolgálótársat, az atyai barátot, a tanítómestert, a lelki vezetőt és testvért veszítették el.
Életére, szolgálatára hálásan emlékezve közöljük a gyászistentisztelet igehirdetését, az azt követően elhangzott, a BSz elnökének és a BSz berekfürdői csendeshete vezetőjének emlékező gondolatait.

A HÁLAADÓ ISTENTISZTELET IGEHIRDETÉSE

Textus: 2Tim 2,3; Ézs 26,3; Zsolt 71,9

„Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze!”

„Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel tebenned bízik.”

„Ne vess el engem az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem!”

Gyászoló Család! Gyászoló Gyülekezet!

Amikor több ciklus után Asztalos Zoltán lelkipásztor leköszönt a Biblia Szövetség elnöki tisztéről, a Számadás című interjú végén így búcsúzott: „Meggyőződésem, hogy a hívő ember élete három lábon áll: az Ige, a közösség és az imádság (hármasán). A mi életünket ez határozta meg.”

Asztalos Zoltán nem csak nyilatkozott az Ige-közösség-imádság hármasáról, hanem meg is élte mindhármat. Igehirdető – közösségformáló – imádkozó ember volt sokak javára. Számára mindent meghatározott az Ige.

Élet-textusokat olvastam fel, amelyeket nem ő jelölt ki a temetésére, hanem amelyek az ő életútját jelölték ki 95 esztendőre, ráadásul ezeket az igéket ő is kapta, mégpedig olyan személyektől, akik nagyon közel álltak hozzá.

Emlékezetes alkalomhoz kötődik az első ige. Ez volt a szolgálatba állító igéje: dr. Szabó Mihály táblabíró úrtól, a Bethánia debreceni szövetség vezetőjétől kapta 1948-ban, amit Miska bácsi ráírt a tagkönyvére: ***„Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze!”*** (2Tim 2,3 - Károli), az új fordítás szerint: *„Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája!”*.

Mögötte volt a 3,5 év katonaság, benne az orosz fogsággal, ahonnan lesoványodva, betegen jött haza. Elege volt a frontból, a parancsokból, a katonákból. Önéletrajzában 25 sűrű oldalon keresztül, részletesen leírta az emlékeibe beégett mozzanatokat egészen 1944. június 2-ától, Debrecen bombázásától kezdve, amikor egy bomba eltalálta a szeretett Ispotályi templomot, amelynek tornya kettéhasítva meredt az ég felé. Megjegyzett minden szörnyűséget. A katonaság számára nem vitézség volt, hanem iszonyú szenvedés, halálfélelem, idegkimerültség és aggódás. Kiképzés nélkül, civilben, a németek élő pajzsaként volt ott a tűzvonalban, de túlélte, hazajött.

És ekkor kap egy igét, amiben a teherhordozás és a vitézség, a szenvedés és a katonaság felvállalása szólalt meg. Mégsem rendült meg, hanem a szívébe véste, mert a frontról való hazatérés és a szövetségvezetői áldás között történt valami, ami a rossz emlékeket visszhangzó szavaknak más kicsengést adott, és az értelmük életprogrammá nemesedett, mert 1947 októberében egy hajdúböszörményi konferencián átadta az életét Jézusnak, és ezentúl az uralkodó szó nem a borzasztó élményeké lett, hanem az egész jövendője Jézus Krisztus uralma alá került.

Az evangéliumi akusztika teljesen átformálta a jelentéstartalmat: Jézus Krisztus kegyelméből hordozható lett a munka terhe, vállalhatóvá a szenvedés, a katonaság és a vitézség is kiérdemelte a „jó” minősítést, és a harc is nemessé vált, mert az örökélet lett a küzdelem célja. Nem kényszer, nem deportálás, nem agresszió, hanem elhívás, bűnbocsánat, megtérés eredményezte ezt. Krisztus felvállalta Asztalos Zoltánt, hogy biztassa: Vállalj engem és vállald velem együtt a szolgáló életet! És ő vállalt és vallott egy életen keresztül!

Látott maga körül jónéhányat a Jézus Krisztus jó vitézeiből, neveseket és névteleneket, akiknek a hitelessége életre szólóan meghatározó volt a számára. Látott teherhordókat, szenvedést is vállalókat. Látta az SDG-s vezetőket, köztük Kiss Antal Jenőt, visszacsengett a 12 évesen Debrecenben hallgatott skót futballista-evangélizátor, Stewart Jakab szava, belevésődött a külmisszióban mártírrá lett Molnár Mária debreceni bizonyságtétele… Másként látta a táblabírót, akit elhelyeztek Szegedre; teológus- és lelkésztársakat, akiktől elvettek teológiai katedrát, vagy megfosztottak palástjuktól, vagy akiknek pályát kellett változtatni, vagy hitük miatt hazát kellett cserélni… Nem kevés szenvedéssel járó vállalások voltak ezek.

Kifényesedett, dicsőségessé és életfontosságúvá lett a Jézus Krisztus neve, és ez mindent megváltoztatott. Mindennapos mércévé vált számára, hogy a Krisztus-követés nem szenvedés-mentes, hanem harc, munka, küzdelem, fáradozás, együtt-szenvedés a Mesterrel.

Asztalos Zoltán életében is jöttek a hitvallási helyzetek, a status confessionisok, amelyekben teljes erőbedobással, helytállással és kockázatvállalással kellett képviselnie a Krisztus ügyét.

Boldog teher volt, hogy tanulhatott a debreceni Református Főgimnáziumban, ahol a fogság után Édesanyja állhatatos közbenjárására kapott engedélyt a továbbtanulásra. A Teológián pedig, hogy kortársaitól ne maradjon le, összevonhatott évfolyamokat. Megfeszített erővel tanult, és közben szolgált. A Bethánia Szövetségben társaival együtt kerékpárral járták a tanyavilágot, és evangelizáltak; hajdúhadházi exmisszusként és segédlelkészként ébredést munkáltak. Amire nem volt képes az esperesi tapasztalat rutinja, azt a Szentlélek áldott szavú gyermekei elvégezték.

Önálló lelkészként egy kis abaúji gyülekezetben, Selyeben kapott helyet az ’50-es évek mélyszegénysége közepette. Romos parókia, petróleumlámpa, természetben kapott fizetés várta, majd fokozatos emelkedés a vállalt terhek után: 1960-ban Hernádbűd, Pere és Gibárt gyülekezetei hívták meg lelkészüknek. Itt már volt villany és hely a családi, baráti, testvéri találkozók számára is.

1966-ban Alsóvadászra került, ahol sok feladat várt rá. Lelki testvéreivel az ’50-es években betiltott evangelizációs alkalmakat próbálták újraéleszteni. Gyermekheteket tartottak a parókián, amit az állami szervek nem néztek jó szemmel. Ifjúsági heteket szerveztek Vaján, Vencsellőn pedig csendesnapokat, amelyek sokak számára áldott igei lehetőségek voltak.

1989-ben a politikai helyzet enyhülni látszott, lehetőség nyílt egyházi szervezetek, egyesületek megalakulására is. Így kezdte meg 1989. május 1-jén a Biblia Szövetség a munkáját, melynek alapító tagja, alelnöke, majd éveken át elnöke volt.

Egy nagy generáció egyik utolsó tagjának életútja kérdez bennünket: mi mit vagyunk képesek vállalni Jézusért, a Jézus ügyéért, az evangéliumért?

Mivel akarod kiváltani, kiküszöbölni a Krisztusért vállalt terheket és szenvedéseket? Pénzzel, pályázattal, összeköttetéssel, gyáva háttérbe húzódással, az evangéliumi él tompításával, menő szövegekkel, poénos történetekkel, modern lazasággal?

A kegyelemről szóló bizonyságtétel kiválthatatlan mással. Nehéz munka a kereszt Krisztusát követni, mert ebben a szolgálatban mindenekelőtt önmagunkat kell legyőznünk. A legnagyobb győzelem, ha ráépülünk a kegyelem fundamentumára. Igenis, van terhe a szolgálatnak, hiszen vállalni kell minden következményét. A hűségesek nem mondhatják: most nincs kedvem, most pihennék egy kicsit, most nem éri meg, most nincs érdeklődés iránta…

Ha igazi bizonyságtevő vagyok, akkor engedelmeskedek Krisztusnak, és vele együtt élek. Ha pedig Krisztussal élek, akkor az értékek kincseskamrájának a kulcsa és az energiaforrás kútja Krisztusnál van, nem nálam. Ha Krisztussal élek, akkor nem én adom neki az életemet, hanem tőle kapom azt, mert „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. Nem vagyok a magamé, mert élete árán vásárolt meg. Akkor Krisztus táplálja bennem az aktivitást. Minden belőle indul ki, és minden hozzá visz. Mindent ő ad, és én Neki adhatok át mindent. Krisztus nélkül egyetlen lépés is abszurdum és lehetetlen, de Krisztussal még a legnehezebb út is járhatóvá válik.

A Krisztussal együtt vállalt terhekből egy gazdag, tehermentesítő igehirdetői életút lett Asztalos Zoltán szolgálata közben. Lelkipásztor leánya hálásan írta le vallomásában: „Édesapám, a megtartott, a hirdetett, a kimondott, a meghallgatott szavak embere volt.”

A második élet-textus egy olyan ige, amit elhunyt szerettünk gondoskodó leányai akkor függesztettek ki a szobájában óriás-betűkkel, amikor már nem tudott kommunikálni. Akik egészen közelről ismerték az életét, azok hordozó igét tettek a szeme elé, az élete foglalatát jelző próféciát: ***„Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Te benned bízik.”*** (Ézs 26,3) Hadd olvassam hozzá az előző verset is:

„Nyissátok ki a kapukat, hadd jöjjön be az igaz nép, amely hűséges maradt! Akinek szilárd a jelleme, azt megőrzöd teljes békében, mert benned bízik.”

Ézsaiás hálaénekének szavai ezek, a kapu-liturgia, vagy más néven a bevonulási liturgia bevezetésével. Az Isten elé járuló nép csak akkor mehetett tovább, ha néhány lelkiismeret vizsgáló kérdésre őszintén megfelelt és szembenézett bűnével, tisztátalanságával, kegyelemre szorultságával. A hálaének világossá teszi, hogy Istennél megvan a bebocsáttatás készsége, de az Istennel találkozáshoz kell a bemenő ember válasza is!

Asztalos Zoltán ennek a dinamikának a tudatában élt és dolgozott azért, hogy sokaknál felcsendüljön a hálaének, miközben rajta is dolgozott Isten, hogy ő is tudjon szívből hálás lenni.

Hálás volt, hogy Isten életre méltóztatta, mert gyermekkorában több súlyos betegségen is átesett. Hálás volt, hogy gyermekkorában szerető, de szigorúan következetes nevelést kapott. Hálás volt, hogy 1975-ben az Úr megtartotta életét, mert egy súlyos autóbalesetet szenvedett, és több hónapig kellett kórházban feküdnie.

Dolgozott azért is, hogy szólaljon meg a hálaének az alsóvadászi énekkar többszólamúságában, és dolgozott azért, hogy újjászületett életű ifjak és felnőttek hálaadással éljék életüket a megtérésük után.

Nem kímélte tehát magát, hogy Kárpátaljáig és Erdélyig menve, az ország számos pontján hívogasson és szolgáljon az evangélizációkon. Prédikált és döntésre hívott, tanúja volt bűnbánatnak, és kimondója bűnbocsánatnak, tanácsolt lelkigondozói beszélgetésekben és sorsok mélységeiben, imádkozott visszacsúszottakért, eltévelyedőkért, és hálát adott hitre jutottakért és visszatérőkért. Hetvenöt aktív szolgálati éven át nyitogatta a kapukat, hogy jöjjön be és gyarapodjon Isten hívő népe! Mi is hálát adunk ezért – élete Urának!

Asztalos Zoltán közösségformáló ember volt, mert többszörös kötődése volt élete Urához, így könnyű volt másoknak is kötődni őhozzá. Asztalos Zoltán olyan ember volt, akinek a szíve Istenre hagyatkozó szív volt, ezért a környezetében rezonált az Istenre hagyatkozó szívekre:

– Így ismerte fel szolgálat közben a hozzá illő társat Toókos Ildikóban, akivel éveken keresztül végezték a Bocskai-

kerti missziói szolgálatot, és 1954. május 9-én hitvestársa lett egy életre. Isten 65 évi boldog házassággal ajándékozta meg őket. Szív szerinti támaszai voltak egymásnak, és mindvégig egy hullámhosszon éltek.

– Istenre hagyatkozó szívük így örült 3 gyermekük – Anikó, Zoltán, Ildikó – érkezésének, fejlődésének, életük kiteljesedésének, hitük gyarapodásának, tanulmányaiknak, hitben élő társra találásuknak és szeretetüknek.
– Istenre hagyatkozott a szíve, bár a torkában dobogott, amikor fegyvert fogtak rá a saját udvarán, ha feljelentették apósa, Toókos tábornok miatt, vagy ha nyugati vendégek látogatásai miatt vegzálták, vagy ha megkörnyékezték „az elvtársak" jobb körülmények ígéretével.
– Istenre hagyatkozó szívével érezte meg hívő lelkipásztorok tiszta, őszinte, egymásért kockázatot is vállaló barátságát, és azt maga is viszonozta, és csodálkozhatunk azon, hogy menynyien belefértek az ő szívébe… Feleségével együtt Istenre támaszkodtak és támasszá lettek sebzett szívűeknek, Istenbe kapaszkodtak és sokan kapaszkodhattak beléjük is.

Kedves Testvéreim!

Isten pontosan tudja, hogy miért mondja: rá kell támaszkodjunk. Olyan könnyen elgyengülünk, Isten nélkül olyan hamar elfogja a szívünket a kétségeskedés. Tudja Isten, hogy szükségünk van arra, hogy valakire támaszkodjunk. Becsüld meg azt, akire támaszkodhatsz! Becsüld meg a mindenkor támaszt adó Istent!

A Károli fordítás képes beszédét még konkrétabban adja vissza az új fordítás: akinek szilárd a jelleme, az becses, különösen, ha az ember jellemtelen emberek közé keveredik. Keresd a szilárd jellemű testvéreket!

Az ige folytatja: így lehet teljes békességben megőrzötten élni – háborúban, egyházpolitikai vívódásokban, kegyességi súrlódásokban is. Aki bele tud kapaszkodni Isten erős kezébe, annak a szíve megnyugszik. Annak lelkében békesség lesz, mert tudhatja, hogy semmi nincs Isten tudtán és az ő gondviselésén kívül.

Kálvin azt mondta egyszer: „A lelkiismeret békessége az a derű, hogy Isten megengesztelődött irántunk." A lelkiismeret békességére vágyunk sokan, amely felhőtlen légkört, felszabadultságot, nyugalmat, belső derűt ad. Ezért bátran óhajtsuk csak a békességet, amely a felzavart, belső zavarokkal teli életünket megnyugtatja! „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel tebenned bízik."

Ebből a meggyőződésből lett közösségformáló élet Asztalos Zoltán életharcai között, hogy aztán a visszafogadó ige is megszólaljon és imádságra késztesse, hiszen ez is óriás-betűkkel nézett szembe az ágyával: ***„Ne vess el engem az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem."*** (Zsolt 71,9)

Az öregkor Asztalos Zoltán szolgálatában aranykort hozott. Isten nem hogy elvetette volna, hanem tovább vitte. 1990-ben, az egyre több országos, Kárpát-medencei szolgálat miatt nyugdíjba vonult, és a Hajdúszoboszlón felépült otthonukba költöztek. Alapítványokba lehelt életet: Evangéliumot Minden Otthonba, megalapította és elnöke lett a Molnár Mária Külmissziói Alapítványnak. A Németországi Liebenzelli Misszió magyarországi képviseletére, feleségével együtt kaptak felkérést. Csendesnapokat szerveztek Berekfürdőn, és evangelizációs heteket tartottak Erdélyben, Kárpátalján és az országhatáron belül több gyülekezetben. Szolgálati naplója évekre előre be volt programozva. A külföldi utak, kapcsolatok tették életüket még teljesebbé. Hajdúszoboszlói otthonuk szinte intézménnyé vált.

Kipótolt esztendőket és bőséges kárpótlást kaptak ráadásként vénségük idején (vö. Jóel 2,25). Erőközpontjuk betöltötte rendeltetését, hogy a fogyó erő hónapjaira el tudja fogadni ő is a segítséget. Ildikó lánya írja emlékezésében: „Ez év január 6-án úgy döntött, hogy Hajdúszovátra megy abba az otthonba, ahol maga is szolgált, evangelizált, amely gyülekezet az ő szívéhez mindig nagyon közel állt, ahol lányainak és vejének szolgálati helye van. A harmadik dédunoka születéséről itt értesült, de őt már nem vehette ölébe, mint a két nagyobbat. Öröm volt a szívében akkor is, amikor legfiatalabb unokája elmondta neki, hogy ők is szülők lesznek, várják a negyedik dédunokát. … Húsvétkor, a szobájában, a szűkebb család még együtt úrvacsorázott." Utolsó napjaiban már csak az imádság maradt: békességért könyörgött gyermekeinek és magának. Április 21-én éjjel hazatért Megváltó Urához.

Asztalos Zoltán nem csak nyilatkozott az Ige-közösség-imádság hármasáról, hanem meg is élte mindhármat. Igehirdető – közösségformáló – imádkozó ember volt sokak javára. Számára mindent meghatározott az Ige. Istené legyen a dicsőség szolgáló életéért! Ámen.

Dr. Fekete Károly *ref. püspök / Debrecen*

Asztalos Zoltán

Köszönöm!

Köszönöm hű Uram,
hogy Te megkerestél,
küzdelmek, próbák közt,
majd az enyém lettél.

Így lehettem Tiéd,
örökre megváltva,
irgalmas szíveden
békésen nyugodva.

Szerető kegyelmed
áldott, megbocsátott,
eltörölte bűnöm,
hordozta az átkot.

Ott a bús Golgotán
helyettem véreztél,
drága véred által
nagy áron megvettél.

Akkor ragyogott fel
éltem sötét egén
az a mennyei fény,
amely most is enyém.

Köszönöm életem,
benne vezetésed:
mindig velem voltál,
foghattam a kezed.

Legyen áldott neved
Megváltó Istenem!
Ezt majd trónod előtt
örökké zenghetem!

A BSZ ELNÖKÉNEK MEGEMLÉKEZÉSE

Kedves Gyászoló Család! Kedves Emlékező, Búcsúzó Gyülekezet!

A Biblia Szövetség Egyesület vezetősége és tagsága nevében – az elnöki szolgálatban utódjaként – a feltámadás reményében búcsúzom Szövetségünk volt elnökétől, a kedves lelki testvértől.

A gyászjelentésen található Igét (Ézs 26,3) és az azt követő verset olvasom fel: ***„Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Te benned bízik; Bízzatok az Úrban örökké, mert az Úrban, Jehovában, örök kőszálunk van.”***

Ez volt az az Ige, amit utolsó heteiben gyakran olvasott. A szekrénye ajtajára volt kifüggesztve, és csak fejét kellett odafordítania, hogy láthassa.

Zoli bácsi a magyarországi hívő nép egyik oszlopa, meghatározó személyisége volt évtizedeken keresztül. Azért lehetett az, mert az Örök Kőszálra, Jézus Krisztusra támaszkodott, őrá építette életét. Az élet viharaiban, megpróbáltatásaiban is ezen a stabil alapon állt, így nem rendült meg az élete. Néhány résszel a felolvasott igehely után Ézsaiás próféta az emberi támaszokat nádszálhoz hasonlítja: „Talán Egyiptomnak, ennek a törött nádszálnak a támogatásában bíztál? Aki erre támaszkodik, annak belemegy a tenyerébe és átszúrja. Így járnak Egyiptom királyával, a fáraóval mindazok, akik benne bíznak.” Ez a különbség az élő Isten és minden más támasz között, az első kőszikla, a többi nádszál.

Az Úr „választott edénye” volt, Jézus Krisztus hívta el a vele való kapcsolatra, a szolgálatra. Mindenható Urunk csodálatosan őrizte és hordozta egész életén át. Megtartotta a gyermekkori súlyos betegségekben, a diftériában, hastífuszban, a világháború borzalmai között, az orosz fogságban, a hitéért vállalt megpróbáltatásokban, hátratételben, betegségeiben. „Örök Kőszálra állva” élte hitvalló, hiteles keresztyén életét. Gazdag életutat járt be, Krisztus kegyelmének ereje hordozta egész életén át. Nagyon sokoldalú volt, sok tálentumot kapott, melyekkel hűségesen és elkötelezetten szolgált Megváltójának. Egyik borsodi gyülekezetében még orvosi feladatot is ellátott (injekciót adott, törött végtagot helyezett sínbe), énekkart vezetett, templomot renovált, parókiát épített a lelki szolgálat mellett. Felsorolni sem lehet azt a sok szolgálatot, amit elindított, szervezett: vencsellői és vajai ifjúsági napok, szoboszlói, majd böszörményi csendesnapok, pedagógus konferencia, berekfürdői csendeshetek. Felelősséget érzett a határon túli magyarság lelki életéért, erdélyi szolgálatokat, kárpátaljai evangelizációkat szervezett éveken át. A Biblia Szövetség megalakításában is tevékenyen részt vett, az előkészítő megbeszéléseken bölcs tanácsaival támogatott bennünket. 1989-től öt éven át a Biblia Szövetség alelnökeként, majd 1994-től 2007-ig elnökekeként szolgált, ekkor vettem át az elnöki szolgálatot Zoli bátyámtól. A Biblia Szövetség sorsát ezután is szívén viselte, hordozta.

A Biblia és Gyülekezet folyóiratunknak indulását követően évekig a szerkesztőbizottság aktív tagja volt, szinte minden számban folyamatosan olvashattuk izgalmas ébredéstörténeti beszámolóit, a lelket és testet nyomorgató szocializmusban átélt, az Úrtól elfedezett lelki munkára való visszaemlékezését. A szerkesztőséghez januárban még két számra elégséges kéziratot küldött. Az Országos Bibliaiskola Alapítvány egyik alapítója, majd másfél évtizedig elnöke is volt. De bábáskodott az Evangéliumot Minden Otthonba Alapítvány és a Molnár Mária külmissziói Alapítvány születésénél is.

Méltatlan lenne tőlünk, ha nem emlékeznénk meg a német-svájci és holland testvéri kapcsolatairól, amit gazdagon kamatoztatott a Biblia Szövetség javára a péceli székház ingatlana vásárlásánál, majd annak felújításánál. Ezek ma is élő külföldi kapcsolatok, bár számos kedves testvért közülük már hazahívott az Úr.

A 70-es évek végén találkoztam először Zoli bátyámmal a vencsellői ifjúsági napokon. Már akkor megragadott szeretetteljes, Jézus Krisztusért égő élete. Később, a vajai ifjúsági hét résztvevőjeként hallgathattam Jézus Krisztusról szóló lelkes bizonyságtételeit. Évek múlva szolgatársként lehettünk együtt Vaján, öröm volt látni fiatalos lendületét, lelkesedését ekkor is. Majd a Biblia Szövetség vezetőségében szolgáltunk együtt. Jó humorú, derűs személyiség volt. „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében.” Soha nem hallottam panaszkodni, elégedetlenkedni. Amikor egy-egy betegségéről, műtéteről számolt be, azt is nyugodtan, zúgolódás nélkül, békességgel tette. Emlékszem, hogy két alkalommal is műteni kellett a szemét retinaleválás miatt, de erről is úgy számolt be, mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna. Nem billentette ki a lelki egyensúlyából a műtét sem, mert a Kősziklán állt. Láthattuk életében megvalósulni az igei útmutatás valóságát: „Az odafelvalókkal törődjetek, ne a földiekkel!”

Hűséges volt elhívó Urához, Jézus Krisztushoz, gyülekezetéhez, magyar nemzetéhez, feleségéhez, családjához. Itt kell hálás szívvel megemlékeznünk 65 éven át hűséges segítőtársáról Ildikó néniről, akit 2 éve hívott haza az Úr a mennyei otthonba.

Kettejük hűséges szolgáló életét látva a próféta szavai jutnak eszünkbe: „Olyan lesz mindegyik, mint a rejtek szél ellen, mint oltalom zivatar ellen, mint patakok száraz vidéken, mint nagy kőszál árnyéka a szomjúhozó földön.” (Ézs 32,2)

Istené legyen a dicsőség és a hála hitvalló életükért, ő adjon vigasztalást szeretteinek, lelki testvéreknek, gyülekezeti tagoknak és mindnyájunknak!

Dr. Makrai Tibor */ Mátészalka*

A BEREKFÜRDŐI CSENDESHETEK VEZETŐJÉNEK MEGEMLÉKEZÉSE

Amikor Jézus a megdicsőülés hegyére vitte három tanítványát, s ott megjelent nekik Mózes és Illés, majd felhő takarta el őket, s hallhatták az Atya Isten szavát – megrémültek. De amikor felemelte őket Jézus, azt olvassuk: …senkit sem láttak, csak egyedül Jézust… (Mt 17,8)

A berekfürdői régi előadóban, a pulpitus fölött kalotaszegi, írásos hímzéssel díszítve ezek a szavak voltak olvashatók: ***„Egyedül Jézus”.*** Milyen sokszor szolgált ez alatt az írás alatt Asztalos Zoltán testvérünk, s ilyenkor, az igehallgatás közben óhatatlanul is feljebb emeltük a tekintetünket az igehirdetőnél, s olvastuk azt, ami meghatározta, értékessé, méltóságteljessé tette elhunyt testvérünket: egyedül Jézus.

Amikor temetése előtt – hálaadással emlékezünk Asztalos Zoltán nyugalmazott lelkipásztor testvérünkre – pl. a berekfürdői szolgálatát illetően –, ez a két szó ragyoghat most is előttünk.

Engedtessék meg, hogy kicsit előbbről kezdjem a hálával való emlékezést:

A ’80-as évek közepén történt, hogy Pap László – akkor Örkényben szolgáló lelkész testvérünk – meglátogatott bennünket, négyszemközti beszélgetésre invitálva. Röviden a lényegre térve a következőket mondta: „Tudsz arról, hogy néhányan arra kaptunk elhívást, hogy hazánkban a lelki halálban alvókat ébresszük, hogy ők megtérve, új élettel dicsőítsék az Urat. De nem csak erre! Azért is dobog a szívünk, hogy az elcsatolt területeken is hirdetnünk kell az evangéliumot. Így vagyunk ebben a szolgálatban pl. Asztalos Zoltánnal és másokkal…” Teológus hallgatóként én is felkérést kaptam erre a külhoni szolgálatra. Bár féltem először egy kicsit, de ekkor csapott meg annak a szele, amit az ébredés tüzének neveznek. S milyen érdekes egybeesés: két évvel ezelőtt Ildikó nénit márc. 15-ének előestéjén temettük, Zoli bácsit pedig június 4-én, az összetartozás napján…

Hálaadással emlékezhetek azokra a vajai ifjúsági csendesnapokra is, amiket Borbély Bélával szerveztek, ahol több száz fiatal vett részt, s ahol az esti evangélizációs szolgálatra Fekete Károly esperes urat kérték fel. Felkérték figyelmességből, tiszteletből, s az evangéliumot kérték tőle –, no meg azért is, hogy politikailag ne lehessen leállítani a fiatalok közötti szolgálatot. Ott is, akkor is az volt fontos neki, hogy a fiatalok egyedül Jézussal találkozzanak.

Novemberben lesz 30 éve, hogy a berekfürdői lelkigondozói héten először kértek fel szolgálatra. Kimondhatatlan nagy megbecsülésben volt részem, amikor test-közelből láthattam, s együtt szolgálhattam azokkal, akik a régi ébredés tüzét hordozták, és szerették volna azt átadni.

Borbély Béla bácsi nagy szíve, evangélium iránti elkötelezettsége meghatározó volt. De miután az 1992 novemberben tartott lelkigondozói hét után Béla bácsit hazahívta az Úr, Zoli bácsi kezében már ott volt az időközben átvett stafétabot. Szervezőkészségére, pásztor lelkületére, tanítói karizmájára, vezetői vénájára nagy szükség volt. Egész életére jelemző volt az alázat, például, ha vélhetően tévtanítással találkozott, egyeztetett két jó barátjával és testvérével: Fekete Péterrel és Pásztor Gyulával.

Ezek a tulajdonságok több területen is megmutatkoztak:

– Tudatosan vonta be a szolgálatba az ország minden táján élő ébredési testvéreket: Borbélyné Vajda Erzsike nénit, Vajda Mariska nénit – ők a szabolcsi ébredést képviselték. De rendszeresen szolgált a Zoli bácsi által szervezett csendesnapokon, heteken Valkó János Miskolcról, Rejtő Mária, Kálmán Béla és felesége, Ági, illetve a Pálúr házaspár Budapestről, akik hasonló lelkiséget képviseltek. Zoli bácsit az a cél vezérelte, hogy Isten népének táborait összekapcsolja.
– A pásztorolásra való elszántsága is közismert volt. Zoli bácsi szinte folyamatosan rendelkezésünkre állt. Az ebédet követő „szundításon” kívül ott állt a vártán: szervezett, beszélgetett, ha kellett, éneket tanított, majd vezényelte a sokszor 80-100 fős, kánont éneklő közösséget. Az igeszolgálatokkal, a lelkigondozói beszélgetéseken törekedett az egyszerű, összeszedett és érthető beszédre, így mondta el az Úr Jézus szabadításáról és hatalmáról szóló örömhírt. Mint fiatalember arra is felfigyeltem, hogy igényes volt a készülésben, a másikra figyelésben, de például az öltözködésben is.
– Az esti szolgálati megbeszélések, imaközösségek különös színfoltjai voltak a berekfürdői lelkigondozói heteknek. Először arra emlékeztetett bennünket Zoli bácsi, amiért – a napi eseményekkel kapcsolatosan – hálát adhatunk. Majd a következő nap feladatait vittük az Úr elé, de imádkoztunk régen látott testvérekért, a különböző hazai vagy elcsatolt országrészek lelki szolgálataiért. Befejezés előtt pedig mindig feltette a kérdést: Rólatok, szolgáló testvérekről, mit tudhatunk? Mindezt azért, hogy imádságban is hordozzuk egymás terheit, hogy megismerjük gyülekezeteink örömeit, nehézségeit. Közösséggé formált ezzel minket.

Mindezeket azért, hogy szolgálatunk egyedül Jézusról szóljon, s bennünk tudatosodjon, hogy az egy Krisztustestnek a tagjai vagyunk.

Különleges ajándékkal is bírt Zoli bácsi: Ildikó nénit, akit életéhez és ehhez a szolgálathoz is segítő-társként kapott az Úrtól. Ildikó néni Berekfürdőn már a portán fogadta az érkezőket, és néhány mondattal nem csak azt mondta el, hol lesz a szállása, hanem rögtön lelkigondozta is az érkezőket. Mindezt azért is, hogy majd az esti imaközösségen imádkozhassanak érte. Szolgálatuk, s közte a berekfürdősi lelkigondozói hetek is házasságukat hitelesítette, mert mesterkéltség nélkül, őszintén szerették egymást, s ez messziről meglátszott rajtuk.

Amikor Zoli bácsi ereje gyengült, tudatosan készült a szolgálati stafétabot átadására. Folyamatosan figyelte a fiatal hívő lelkészeket. Amikor pedig döntött a berekfürdői szolgálat letételéről, az átadást tudatosan szervezte meg, törekedett a pontosságra, az átláthatóságra. Bemutatta a Megbékélés Háza felé való elszámolásait, a szolgáló, vagy az elcsatolt területekről érkező testvérek támogatását – az utolsó fillérig elszámolt.

Ő annak a Jézusnak tartozott hálaadással és elszámolással, aki őt megkereste, magához fordította, folyamatosan tisztogatta, szolgálatba állította, majd onnét visszahívta. Aki Ildikó néni előre menetele után mennyei honvággyal töltötte meg szívét, hogy ott lehessen ő is, ahol minden térd egy valaki előtt hajol meg, minden nyelv egy nevet dicsér. Zoli bácsi arra vágyott, hogy már az ő nyelve is egyedül Jézust dicsérje. Legyen életéért áldott az Úr neve!

Még egy egészen személyes gondolat: ha egy testvérünket az Isten országáért folytatott harcmezőről az Úr hazahív, akkor megürül a helye, s ezen a résen az ellenség betörhet. Amikor 1984. augusztusában eljutott hozzám Fekete Péter jászberényi lelkipásztor halálhíre, teológus voltam, és éppen édesapám műhelyében segítettem. Akkor szembesültem azzal a kérdéssel, hogy most rés támadt a falon, s vajon az én életem odaszánt élet-e a szolgálatra, az Isten országának harcára? Engem is beállíthat egyszer majd az Úr egy megüresedett helyre?

Most is rés támadt a falon. Testvérem, te kész vagy megtenni az Úrért, azt, amit ő vár tőled?

Zila Péter */ Budapest*

NYOMORÚSÁGOK ÚTJÁN (1.)

Az utóbbi években volt időm sokat gondolkodni életem eseményeiről. Sok olyan dolog történt velem, amit csodának lehet nevezni.

Szüleim, két gyermekük után úgy gondolták, hogy elég lesz a család számára ez a két gyermek. Mikor azonban én jelentkeztem, örömmel fogadtak. Gyakran mesélték, hogy édesanyám a bölcsővel együtt kitett az udvar egy árnyékos fája alá. Akkoriban volt egy Szultán nevű kutyánk, ő odafeküdt a bölcsőm alá és senkit sem engedett közelbe jönni, csak a család tagjait. Így védett engem a hűséges jószág.

Két éves lehettem, amikor torokgyíkot (difteritisz) kaptam. Mivel nem volt más megoldás, szüleim ölbe vettek és gyalog vittek ki a Klinikára. Útközben voltak kellemetlenségek, mert akkoriban készült Debrecen közműhálózata. Megtörtént, hogy belecsúsztak egy-egy ilyen árokba. Amikor kiérkeztek a Klinikára, az orvosok azt mondták szüleimnek, ha még egy órát késnek ezzel a gyermekkel, már nem maradt volna életben.

Öt éves korom után hastífuszt kaptam. Ez nagyon megviselt. A háziorvos szüleim lelkére kötötte, hogy csak pépes ételt adhatnak nekem. A betegségem végé felé az orvos azt tanácsolta, hogy minden nap egy nyerstojást fogyasszak el, cukorral elkeverve. Ezt már én is elkészíthettem magamnak.

Az évek során több más gyermekbetegségbe is estem, majd az Ispotály téri iskolába jártam. A tanítóim hívő emberek lehettek, mert sokszor szóltak Molnár Máriáról és a misszióról. Ők hívták fel a figyelmünket arra, hogy Molnár Mária Debrecenbe is elfog jönni. Így történt meg az, hogy tíz éves koromban a Nagytemplomban hallhattam Molnár Mária előadását. Ettől kezdve a gondolatvilágomban Molnár Mária és a Liebenzell-i Misszió munkája összekapcsolódott.

Volt egy evangélizációs hét a Kistemplomban, ahol egy angol futballistából lett igehirdető prédikált Stewart Jakab. Akkor tanultuk az első ébredési éneket:

„Óh, jöjj szívembe áldott Jézus!
Így száll imám most feléd,
A lelkem oly csüggedt és fáradt,
jöjj szívembe, jöjj ma még!
Szívembe jöjj! Szívembe jöjj!
Jöjj szívembe most Úr Jézus!
Oh, jöjj ma még, lakója légy!
Jöjj szívembe most Úr Jézus!”

Ennek a hétnek a hatása alatt vásároltam egy Bibliát, és rendszeres olvasója lettem. Bibliai verseket tanultam meg kívülről, aminek később igen nagy hasznát vettem.

Megismerkedtem az SDG (Soli Deo Gloria) Református Diákszövetséggel, és rendszeres látogatója lettem az alkalmaknak. Az SDG központ a református gimnázium tőszomszédságában volt. Ott volt egy terem, ahol összejöhettünk. Különös volt, hogy amikor az SDG-ről beszéltünk a vallástanárainknak, ők ezt mereven elutasították. Sőt meg is fenyegettek bennünket, hogy ha valaki rendszeresen oda jár, azt megbüntetik. Mi azonban ettől függetlenül rendszeresen jártunk továbbra is az alkalmakra.

A harmincas évek vége felé egyre nehezebb idők következtek – jegyrendszer és egyéb megszorítások. Közben a gimnáziumban légoltalmi és levente kiképzést is kaptunk. Őrséget is kellett tartani a különböző iskolákban. Ha éjszakai bombázás történne, akkor tudjunk azonnal segíteni.

(folytatás következik)

Asztalos Zoltán */*
Hajdúszoboszló–Hajdúszovát

*

Asztalos Zoltán utolsó kézirata 2021. januárban érkezett a folyóirat szerkesztőségébe. Az írás folytatását két további részben tervezzük megjelentetni.

HÍREK – KÖZLEMÉNYEK

BESZÁMOLÓ A BSZ 2021. ÉVI KÜLDÖTTGYŰLÉSÉRŐL

A Biblia Szövetség 2021. május 29-én szombaton 50 résztvevővel tartotta 2021. évi rendes küldöttgyűlését Pécelen, az egyesületi székházban.

A 10 óra 30 perckor kezdődött programon a kezdő áhítatot Péterffy György tartotta a Lukács evangéliuma 14,11-19 rész alapján, majd a beszámolókat hallgatták és vitatták meg a küldöttek:

- az elnökségi beszámolót,
- a 2020. év gazdálkodásának beszámolóját,
- a 2021. év költségvetésének tervezetét.

A küldöttgyűlés elfogadta ezeket, és a költségvetést hatályba léptette.

Délután Alföldy-Boruss Dezső tartott érdekes előadást „Nem a félelem lelkét adta nekünk Isten” címmel, amit élénk beszélgetés követett.

A záróáhítaton Földvári Tibor az ApCsel 16 első versei szerint szolgált, amit imaközösség, majd áldás és a küldöttgyűlés bezárása követett 16 óra 45 perckor.

A járvány miatti rendelkezéseket figyelembe véve zárt térben maszkot kellett viselnie a résztvevőknek, s a hideg ebédet és italokat is maszkot és cérnakesztyűt viselő résztvevők osztották ki.

Hálásan emlékezünk azokra az áldásokra, amivel Isten a Biblia Szövetségben az eltelt időszakban is megismertetett bennünket.

Köszönjük az Úrnak a személyes találkozás alkalmát, az elhangzott bizonyságtételeket, és az előttünk levő szolgálati lehetőségeket.

ELNÖKSÉGI BESZÁMOLÓ

A BIBLIA SZÖVETSÉG EGYESÜLET KÜLDÖTTGYŰLÉSE SZÁMÁRA

Tisztelt Küldöttgyűlés! Kedves Biblia Szövetséges Testvéreink!

A Biblia Szövetség történetében immár a 33. számvetésre gyülekeztünk össze.

Egyrészt, hogy számba vegyük mindazt, amivel Isten az előző esztendőben elhalmozott bennünket, másrészt, hogy előre is nézzünk, és újra tudatosítsuk magunkban legfontosabb feladatunkat!

Elsőként tehát, visszatekintve, szeretnénk megvizsgálni a társadalmi és az abban kialakult lelki helyzetünket.

Minden tekintetben rendhagyó időszak az, ami a hátunk mögött van. Ezt mind általánosságban a világra, mind egyesületünk életére nézve kijelenthetjük.

A 2019-ben elkezdődött világjárvány az elmúlt esztendőben több hullámban is át- és átjárta az egész földet, az emberiség életében olyan állapotot idézve elő, amihez hasonlót még a közöttünk élő legidősebbek sem tapasztalhattak életük során.

A megbetegedés elleni védekezés egyetlen és egyben leghatásosabb módja sokáig az egymástól való testi távolságtartás vagy elzárkózás volt.

Ebben az időszakban szinte minden korosztály számára különös jelentőséget nyert az internet, ami a telefon mellett az egyetlen csatornát biztosította a kapcsolattartásra, egymás látására és sokak számára még a munkavégzésre is.

Kényszerű elszigetelődésünk idején bezártak templomaink is, így egyházi közösség-gyakorlásunk lehetséges terévé szintén az online-tér lépett elő.

Gyülekezeteink, közösségeink többségében azonban ez a csatorna csak egyirányú információs folyosóként jelent meg: lelkipásztorok és igehirdetők közvetítették szolgálataikat.

Csupán kevés helyen valósulhatott meg valódi, a szó szoros értelmében vett online közösség, ahol a részvevők interaktív módon lehettek jelen.

Azonban a gyakorlatban kiderült, hogy ez a fajta közösség is csak annyit képes nyújtani, mint a citrompótló a citrom helyett.

Talán nem hat túlzásként az állítás, hogy a 2019. év végétől kialakult járvány-helyzet lelkileg sokkolóan hatott a társadalom többségére.

Mivel a kialakult állapot már az elején tartósnak ígérkezett, a legtöbben igyekeztek beletanulni az új formákba. Ennek eredményeképpen egyre javuló színvonalon születtek a különböző egyházi, gyülekezeti közvetítések és online-alkalmak, s ezzel együtt egyre többen ébredtek rá, hogy az internet világában most olyasmi is elérhetővé válik a keresők számára, amire korábban nem volt lehetőség: be lehet tekinteni, hallgatni más közösségek életébe. Mindezt pedig minden kötelezettség nélkül, anonim módon.

Így, ha mégsem tetszik az adott lelkész és gyülekezet, akkor otthagyható anélkül, hogy erről bárki tudomást szerezne.

Aztán sokan rájöttek, hogy az online térben még egy-egy igemagyarázat hallgatásának megszakítása sem gond, mert kilépni egy közvetítésből mégsem azt jelenti, mintha felállnék a gyülekezet közösségében, és az alkalom kellős közepén kisétálnék.

Sokak számára kisértéssé lett az ágyból, kávézgatva hallgatni az istentiszteletet, megspórolva ezzel a reggeli felkelést, felöltözést és gyülekezeti közösségbe menetelt, azaz a szent időt magunkat is odaszentelve eltölteni.

Összességében tehát a kialakult kényszerhelyzet kényszermegoldásokat szült, amelyek segítettek ugyan átvészelni a nehéz időket, de egyben újfajta kisértéseket is szültek, melyek torzulásokat idéztek elő egyéni, közösségi életünkben, de még erkölcsi tartásunkban is.

A kezdeti időszakban a Biblia Szövetség is a zárás eszközével élt, de a múló idő egyre jobban sürgette Istentől kapott szolgálatunk gyakorlásának más formába öntését.

Ennek egyfelől weboldalunk tudott helyet biztosítani, ahol időről időre megjelentek a vírus-helyzet által előidézett kérdésekre kifejtett biblikus tanítások.

Amikor a hullámok közötti, kevésbé fertőző időszak lehetővé tette, megtarthattunk szinte minden tervezett csendesnapot, hetet és konferenciát – mindezeket személyes részvétellel, a védelmi szabályok betartásával.

Novembertől viszont ismét zártunk, és csak a bibliaiskolánkban folyó oktatást tudtuk áttelepíteni az online térbe.

Összefoglalva megállapíthatjuk, hogy a valós találkozásokhoz szokott közösségünk, ha nem is azonnal és tökéletesen, de megtalálta a szolgálat útját és lehetőségeit.

Noha nem tudjuk, hogy mit tartalmaz Isten terve az elkövetkező időszakra, abban biztosak vagyunk, hogy a mögöttünk álló több mint egy esztendő különös lehetőséget adott az egyéni lelki töltekezésre, az érdeklődőknek biblikus ismeretek megszerzésére, bővítésére, mindezt pedig otthoni környezetben.

Ez az időszak egyben rákényszerített bennünket olyan kérdések megválaszolására is, amelyekkel eddig nem találkoztunk, vagy nem foglalkoztunk.

Különösen is értékesek voltak azok a szolgálatok, igehirdetések, személyes találkozások, a világhálón megjelent írások, amelyek nem hamis ígéretekkel ajánlottak biztonságot vagy nyugalmat, hanem bemutatták a szemmel nem érzékelhető valóságot is: hirdették Isten mindenhatóságát, kizárólagos Úr voltát, aki láthatatlan vírusokkal is átrendezheti a világ rendjét, aki mindezzel figyelmeztet a testi halálnál is rémisztőbb kárhozatra.

Beszélhettünk Jézus Krisztusról, aki a járvány rettentése közben sem zárta el a megmenekülés lehetőségét. Hirdethettük ugyanis az evangéliumot, a megváltás csodáját és személyes ajándékát, a megtérésnek lehetőségét.

Sajnos csak kevesen éltek ezzel a lehetőséggel, az igehirdetők inkább a test megmentésére segítségül hívható Isten hirdetésére összpontosították, s ezzel elszalasztották a különleges idők adta lehetőséget: a bűn ítélete alól megváltó Krisztus felmutatását közösségükben, környezetükben.

Mindezek mellett Isten kegyelmesen megnyitotta a test megmentésének, megóvásának útját is, amikor rendkívüli módon bocsátotta az emberiség rendelkezésére a betegség elleni vakcinát eredményező tudást.

Túlzás lenne azt állítani, hogy az új helyzet adta kérdések megválaszolásának végére értünk volna, azonban így vált és válik valóra az ige: *„…akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál…”* (Róm 8,28)

Itt adunk tájékoztatást – a jövő felé is tekintve – arról, hogy az elnökség – a tanács véleményét is kikérve – határozott az előttünk álló tervezett rendezvények megtarthatóságáról.

A Biblia Szövetség Egyesület elnöksége Isten iránti hálával fogadja a járványügyi korlátozások jelentős mérséklését. Programjainkat eddig is a mindenkori járványügyi előírásokat figyelembe véve tartottuk meg, vagy töröltük. A 2021. május 22-től bejelentett feloldásokat követő alkalmaink legtöbbjét megtartjuk, ugyanakkor igyekszünk mindent megtenni azért, hogy együttléteinken senki ne legyen fertőzés veszélyének kitéve, hiszen a járványt még nem tudhatjuk magunk mögött.

Központi szervezésű, egynapos programjainkon (csendesnap, családi nap stb.) az érkezéskor érintés nélküli hőmérséklet mérés, kézfertőtlenítés, távolságtartás, zárt térben kötelező maszkhasználat lesz. Bár senkit sem szeretnénk kizárni alkalmainkról, kérjük, hogy akik önmagukon vagy hozzátartozójukon bármilyen Covid fertőzésre utaló tünetet tapasztalnak, ne menjenek közösségbe.

Többnapos, bentlakásos rendezvényeinken (csendeshét, konferencia, tábor) a részvétel feltétele a védettséget igazoló kártya vagy a fertőzésen három hónapon belül történt átesés igazolása. A résztvevők számára ilyenkor a maszk használata opcionális lehetőség. Mindenkit arra kérünk, hogy az étkezések során fordítsanak különös figyelmet a higiéniára, tartsák a távolságot, csak azt az ételt fogják meg, amit el is fogyasztanak, otthonról hozott étellel egymást ne kínálják stb.

A rendezvények vezetőitől, szolgálóitól védőoltást igazoló kártyát kérünk.

Ezeket a szabályokat mindaddig alkalmazni kívánjuk, amíg a jelenlegi járványhelyzet fennáll, ill. a hivatalos közegészségügyi rendelkezésekben változás nem áll be. Egyúttal biztatunk mindenkit, hogy éljen a védőoltásokkal megszerezhető védettség lehetőségével.

A következőkben rövid áttekintést adunk a világ, benne hazánk lelki-szellemi helyzetéről.

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy miközben a világ jelentős része a betegség témakörére koncentrálva szenvedett, védekezett, vagy éppen a kiutat kereste, bizonyos körök ráerősítettek világfelforgató új-régi eszmék terjesztésére, és azoknak törvényes keretek közé történő iktatását követelik.

A terv és cél most sem kisebb, mint az emberiség új identitásba történő átvezetése, ami megszüntetné az évszázadok során kialakult vallási normák, etikák szerinti életrendet.

Vitán felüli, hogy ezen eszmék áterőszakolásával az egykor, és nyomokban még jelenleg is keresztyén normákra épülő társadalmakban próbálkoznak a legsikeresebben. Mi sem igazolja ezt jobban annál, hogy ezek az emberi értékrendet felforgató ideológiai, filozófiai áramlatok – számos európai országban – éppen az Istentől már elhajlott egyházi közösségektől kapnak egyetértő, erősítő támogatást.

Ennek folyományaként tanúi lehetünk annak, hogy egyre nagyobb a feszültség a nyugati országokban élő római katolikus közösségek és a Vatikán között.

Ugyanezen országokban a lutheránus közösségek nemcsak toleráns befogadói lettek ezen felforgató eszméknek, hanem büszkén reklámozzák az új ideológia szerint élő lelkipásztoraikat és gyülekezeteiket.

Úgy tűnik, mintha ezek az egyházi közösségek elvesztették volna a Bibliát, a keresztyén egyházi tanítás és etika mindenkori és egyben kizárólagos forrását. Mintha csupán emlékezetük szerint hivatkoznának rá olykor, akkor is tévesen, elferdítve az eredeti Kijelentést saját gondolataik és életgyakorlatuk igazolására.

Félelmetesnek tartjuk, hogy a világot teremtő, mindenható Isten mellől egy zajos, Istennel szemben álló, jelentéktelen kisebbség mellé szegődtek, s teszik mindezt a „progresszió" (haladás, fejlődés, előmenetel) varázsigéjének mantrázása közepette.

Ebben, az egész Európát lassan megfertőző lelki mételyben különös sziget Magyarország.

Egyelőre nemcsak a polgári konzervatív kormányzat áll ellent az új ideológiának, hanem egyházaink is.

Különösen is örömmel töltenek el bennünket a Református Egyház 2020. évi tisztújításának eredményeképpen püspöki, majd zsinat-elnöki szolgálatra megválasztott Balog Zoltán azon nyilatkozatai, melyekben megerősíti, hogy egyházunk közössége továbbra is kitart a biblikus, keresztyén identitás mellett, a nemekről és keresztyén családmodellről készített korábbi zsinati állásfoglalás szerint (kelt. 2004.05.06).

Ezzel együtt szorgalmazza a bibliai, lelki erkölcsnek, a közerkölcs és állami törvények által követelt norma fölé helyezését az egyházban.

Mivel látása szerint keresztyén identitásunk és az abból származó életvitelünk alapja a Szentírás, így annak tekintélyét is helyre kell állítani közösségeinkben.

Örömmel vettük e megerősítő nyilatkozatokat, mert Egyesületünk is ezeken munkálkodik elkötelezetten mind egyházainkban, mind pedig társadalmunkban immár több mint három évtizede.

Úgy látjuk tehát, hogy bizonyos „kairosz"-ban (Istentől elkészített, bizonyos célra kijelölt speciális időszakban) élünk, amikor közösségünk elkötelezett helytállása a Jézus Krisztus evangéliumát és a Biblia tanítását erősítő döntő bizonyságtétel lehet, nemcsak az egyházi közösségek, hanem a határon inneni és túli magyarság, sőt akár az egész emberiség számára is.

Ezért szeretettel bátorítjuk Szövetségünk tagságát a Jézus Krisztusba vetett igaz hitben való hűséges kitartásra, egymás és embertársaink szeretetére és a további áldozatos szolgálatra!

Ebben én magam is, most már mint főtitkár, de az elnökség és a tanács többi tagjai is szeretnénk példát adni, és a jövőben is példává lenni.

Tudjuk ugyanis, hogy akik Istent és dolgait megszentségtelenítik, legyenek hitetlenek vagy akár hívők, azok számára ma is érvényes a Dániel könyvében (5,25-28) olvasható, egykor Bélsaccar király felett elhangzó isteni ítélet:

„…mené mené tekél ú-parszín. A szavak magyarázata pedig ez: A mené azt jelenti, hogy számba vette Isten királyságodat, és véget vet annak. A tekél azt jelenti, hogy megmért téged mérlegen, és könnyűnek talált. A perész azt jelenti, hogy felosztotta királyságodat, és a médeknek meg a perzsáknak adta."

Ezzel együtt azonban azt is hisszük, hogy akik hűséggel megállnak hivatásukban, azoknak – ahogyan egykor Ábrahámnak is – pajzsa maga, az Úr, és jutalmuk bőséges (1Mózes 15/1).

* * *

Tisztelt Küldöttgyűlés, Kedves Testvérek!

A következő részben egyesületünk működésről teszünk jelentést.

A 2020. évi programtervünket is – ragaszkodva az 1Tim 4,10 bibliai vershez – az *„Azért fáradunk és küzdünk, mert reménységünket az élő Istenbe vetettük…"* hitvalló mondattal alapoztuk meg.

Most hálás visszatekintéssel számolhatunk be mind arról, amit a korlátozás ellenére is megtehettünk az előző esztendőben.

Központi szervezésű rendezvényeink tervezett száma 48 volt, a körzeti rendezvényekkel kétszáz. A járvány-korlátozás miatt 24 tervezett rendezvényünket nem tarthattuk meg, a körzeti programokkal így az éves rendezvényszám körülbelül 80 volt.

– A járvány miatt bevezetett zárlatot megelőzte egyesületünk főtitkárának, Sipos Ete Zoltánnak váratlan lemondása tisztségéről. Sajnálattal és szomorú szívvel szembesültünk döntésével, de örülünk annak, hogy változatlanul számíthatunk értékes szolgálataira igehirdetőként, a teológus hét szervezőjeként, folyóiratunk szerzőjeként és bibliaiskolai oktatóként is.
– A főtitkári tisztség megüresedése okán az éves rendes küldöttgyűlésen kívül szeptemberben tisztségviselő választási rendkívüli küldöttgyűlést tartottunk, ahol Sipos Aba Álmost választottuk főtitkárnak. A személycserét bejegyző bíróság hiánypótlási végzésének eleget téve megismételt tisztségviselő választást kellett tartanunk – a vonatkozó kormányrendelet szerint – tárgyalás nélküli eljárással, postai közvetítéssel, amit 2021. januárban tettünk meg.
– Sipos Aba Álmosnak főtitkárrá választásával megszűnt a tanácsban megvolt tagsága, ezért – Alapszabályunk szerint – a tanácstagok lettek jogosítva arra, hogy a póttagok közül tanácstagot válasszanak. A Tanács egyhangú döntéssel dr. Hotorán Gábort választotta tanácstagnak. Isten áldja meg Gábor tevékenységét immár döntéshozatali joggal felruházva is a tanács munkájában!
– Az éves rendes küldöttgyűlést a betiltott gyülekezési lehetőség miatt nem tarthattuk meg, a szükséges döntéseket (a 2019. évi gazdálkodás és a 2020 évi költségvetés elfogadását) elektronikus és postai levelezéssel fogadtuk el.
– Nyáron 32 fiatalnak izgalmas kenus tábort szerveztünk a Túr és Tisza folyón és az őszi csendesnapon, az Úr Jézussal, az igével való ismerkedés, közös éneklés, barátkozás, a szolgálatra készülés volt a program.
– A tavaszi harminc éven aluliak csendesnapját és az ifi szilvesztert a korlátozások miatt nem tarthattuk meg.
– A fiatalok között szolgáló önkénteseink nyári egy hetes képzésének helyszíne a miskolci Lévay Református Gimnázium diákotthona, tantermei, tornaterme és a Bükk hegység volt.
– A vezetők és önkéntes szolgatársak márciusi egy hetes rendezvényét a kezdés előtti napokban kihirdetett zárlat miatt lemondtuk.
– Az állami gondoskodás alatt, nehéz családban élő 6-12 éves lányok táborát sem tarthattuk meg.
– Több év után ismét megrendezhettük a kerékpáros lánytábort a Tarpa-Beregsurány közötti részen található gyönyörű kialakítású lovastanyán.

– 30(+), azaz a harmincadik életévüket betöltött fiatal felnőttek rendezvényein hitükben erősödhettek és egymással ismerkedhettek. Tavaly csak egy csendesnap és a kirándulások kínáltak a résztvevőknek gazdag áldást.
– Szakkonferenciát szerveztünk pedagógusoknak Kismarosra, ahol nem csak pedagógusok voltak a résztvevők, mivel a konferencia célja a keresztyén világnézet erősítése volt.
– Igemagyarázatokkal, keresztyén etikai témákkal székházunkban és Mátraházán tartottunk csendeshetet, sajnos, a berekfürdőit már nem tarthattuk meg.
– Január-februárban a hölgyeknek szerveztünk izgalmas témákról csendesnapot az Újpest–Belsővárosi református gyülekezeti terembe, a többi rendezvényt nem tarthattuk meg.
– Júniusban és szeptemberben a tervezett családi napot nem tarthattuk meg.
– Nem tarthattuk meg a júniusi lelkészkonferenciát sem.
– Csendesnapot szervezetünk Debrecenben, Miskolcon, Nyíregyházán és Nyékládházán, a két budapesti és a mátészalkai elmaradt.
– Körzeti programokat szerveztünk hetente a hajdúsági, szatmár-beregi, észak-magyarországi, kéthetente észak-magyarországi, nyíregyházai, havonta a szatmár-beregi, lengyeli és negyedévente a vas-zalai, budai, Közép-Duna-Tisza-közi, valamint évente egyszer a békési, mátrai és Somogy-tolnai körzetekben. Ezek közül a korlátozás miatt számos a tavalyi esztendőben elmaradt.
– Péceli bibliaiskolánkban tanévenként nyolc tanítási szombaton, két évfolyamon folyik az oktatás. A 2019-20-as tanév első évfolyami létszáma 33, a másodiké 22, és többen hiányt is pótoltak, a 2020-2021-es tanévet 25 első és 13 másodéves hallgató kezdte meg, novemberben már nem tarthattuk meg az előadásokat, de márciustól – pótolva az elmaradt tanítási napokat is – online bibliaiskolai oktatást szerveztünk. Várjuk a következő tanévre is a jelentkezőket. Szeretettel hívjuk jelenlevő tagjainkat is, hogy üljenek be az iskolapadba, s küldjenek környezetükből és gyülekezetükből is hallgatókat! Olyan lényeges ismeretekkel ismerkedhetnek itt meg, amik a szolgálat és keresztyén élet nélkülözhetetlen alappillérei.
– A Biblia Szövetség Tanácsa és Elnöksége 2020-ban háromszor ülésezett, a meghozott határozatokról a Biblia és Gyülekezet folyóiratban beszámoltunk. Számos döntést elektronikus levelezéssel vagy telefonon hozhattunk meg.
– A 2021-ik évre – immár ötödször – igés, családi tervezőnaptárt jelentettünk meg 500 pl-ban, s örömmel jelenthetjük, hogy minden példánya gazdára talált annak ellenére is, hogy a programjainkon nem volt lehetőségünk a terjesztésére.
– A Biblia és Gyülekezet című folyóiratunk háromszor, 900-900 példányban jelent meg, ezek honlapunkon elektronikus formában is olvashatók.
– Az 1995-től rendszeresen szervezett Fontos kérdések című sorozatunkat 2020-ban három előadással bővíthettük.
– Weblapunkat rendszeresen frissítjük, gondozzuk (www.bibliaszov.hu), többezer látogató-olvasó számára tesszük elérhetővé híreinket, tanulmányainkat, programjainkat.
– A Biblia Szövetség regisztrált önkénteseinek száma (a körzetek nélkül), akik a központi programok szervezésében, rendezésében felügyelőként, előadóként, bizonyságtevőként, igehirdetőként vagy akár takarítóként is részt vettek, 122 személy volt, az önkéntes munkával eltöltött idő 4.046 óra, az önkéntes munka értéke 4.071 ezer Ft.

Áttekintés népmozgalmi adatainkról.

A Biblia Szövetség Egyesület tagjainak száma 2021. május 15-én 541 személy.

Szeretettel köszöntjük közöttünk új tagjainkat, azt az 5 testvérünket, aki az elmúlt egy esztendőben nyert felvételt az egyesületbe. Legyen lelki otthonuk a Biblia Szövetség, álljanak be azok közé, akik az egyesületben harcolják a hitnek szép harcát! Képviseljük közösen a gyülekezetben, társadalomban világkormányzó Urunkat!

Az eltelt egy évben 2 személy kérte tagsági jogviszonya megszüntetését. Sajnáljuk döntésüket, s kívánjuk, hogy ha Egyesületünkben csalódtak is, Jézus Krisztusnak és egyházának ne fordítsanak hátat!

Az egyesületi tagdíj meg nem fizetése miatt, az egyesület általi felmondásról a küldöttgyűlés az előző esztendőben nem hozott döntést.

Fegyelmi eljárást tagtársunk ellen az előző évben nem indítottunk.

A jelen beszámoló készítéséig 27 Biblia Szövetséges tagról tudjuk, hogy elköltöztek a mennyei otthonba:

Abuczki Istvánné (1933) Debrecen, ***Asztalos Zoltán*** (1926) Hajdúszoboszló, ***dr. Báthory Lászlóné*** (1950) Budapest, ***Bükkösi Miklós*** (1927) Budapest, ***Deák Ferenc*** (1955) Budapest, ***Egri Benjáminné*** (1934) Okány, ***dr. Fekete Lászlóné*** (1932) Gödöllő, ***Földvári Sándorné*** (1941) Tápiószőlős, ***Fövényi Ilona*** (1931) Kőszeg, ***Huszár Judit*** (1936) Békéscsaba, ***Jakus Gáborné*** (1925) Budapest, ***Juhász Jánosné*** (1924) Budapest, ***Kalmár Bálintné*** (1935) Eger, ***Koncz András*** (1926) Kótaj, ***Nagy György*** (1934) Mezőpanit (Románia), ***Nagy Ilona*** (1930) Budapest, ***Nagy Józsefné*** (1942) Karcag, ***Oláh Erzsébet*** (1920) Debrecen, ***Orosz Ferencné*** (1932) Pécel, ***Patkós Teréz*** (1931) Békéscsaba, ***Rostás Lászlóné*** (1952) Budapest, ***Siket Zsigmondné*** (1931) Szerencs, ***Szatmári László*** (1966) Monor, ***Tarr Károlyné*** (1933) Ópályi, ***Tóth Sándorné*** (1931) Békéscsaba, ***Török Edéné*** (1923) Debrecen, ***Zsednai Józsefné*** (1919) Balatonkenese.

Közülük néhányan már az előző évben elhunytak, de az elmúlt időszakban kaptunk erről értesítést.

Hálásan emlékezünk minden mennyei hazába költözött BSzes testvérre, illetve szolgálatukra. A boldog feltámadásba vetett remény adjon vigasztalást szeretteiknek, gyülekezetüknek és nekünk, a BSz itt maradt, harcoló tagjainak!

Külön is megemlékezünk Asztalos Zoltánról és Bükkösi Miklósról.

Zoli bátyánk a Biblia Szövetség megalakításának egyik motorja, majd alapító tagja, alapításkor alelnöke, később több cikluson át elnöke volt. Szervezte a nyíregyházi, berekfürdői és pedagógus konferenciát, szolgált csendesnapokon, heteken, teológiai konferenciákon, számos keresztyén alapítvány alapítója, kuratóriumi elnöke, tagja volt, s tollából ismerhették meg a Biblia és Gyülekezet folyóirat és a Kipótolt esztendők című könyvének olvasói a 20. század ébredéstörténetét és a lelkeket próbáló szocializmus időszakában végzett keresztyén munkát.

Miklós bátyánk is alapító tagja volt Egyesületünknek, a kezdetektől – az utolsó két ciklus kivételével – tanácstag is volt. Együttérző szívet kapott az Úrtól a drogos, megkötözött lelkű, szenvedő emberek felé, számos csendesnapi és heti szolgálata emlékezetes marad számunkra. Miklós bátyánk önkéntes munkával két évtizedig kézzel könyvelte a BSz és az Országos Bibliaiskola Alapítvány gazdálkodását, s az ő javaslatára kapta az Ébredés Alapítvány a nevét.

Legyen minden elköltözött testvérünk emléke áldott a Biblia Szövetségben!

Sokéves tapasztalatunk, hogy alkalmainak résztvevői között arányaiban kevesen a BSz tagjai, és számosan olyanok, akik bár rendszeres látogatók, de nem léptek be egyesületünkbe. Sok esetben ennek nem is elvi akadályai vannak, csak egyszerűen nem gondoltak arra, hogy ez szükséges volna, hiszen anélkül is élvezhetik a BSz kínálta lehetőségeket. Pedig, mint minden, önkéntességen alapuló közösség, a miénk működésének, hosszú távú fennmaradásának is előfeltétele, hogy legyenek, akik beleállnak a munkába, szolgálatukat, anyagi támogatásukat és nevüket adják. Ezért azokat, akik már vállalták a szövetségi tagságot és az azzal járó kötelezettségeket, arra kérjük, hogy környezetükben, az arra érett hívő testvérek között toborozzanak tagokat; idősebbeket és fiatalokat. A 2022-ben esedékes tisztújítás során szeretnénk az új vezetésre egy minden tekintetben életerős közösséget és szolgálatot rábízni.

Szeretnénk köszönetet mondani az egyesületben szolgáló testvéreknek, mindazoknak, akik tagjaink közül, vagy nem tagként, de velünk egyetértve, bizonyságtétellel, tanítói szolgálattal, igehirdetéssel, imádsággal, lelkigondozással, adománynyal, kétkezi munkával vagy szervezéssel segítették a Biblia Szövetség küldetésének betöltését.

Külön szeretettel köszönjük Benedek Csillának, hogy minden anyagi térítés nélkül, több mint két és fél évtizedig dolgozott a székházban is. Csilla ezen a tavaszon idősek otthonába költözött, s így eddigi tevékenységének jelentős részét más végzi majd, de számos más szolgálatban változatlan számítunk segítségére. Isten áldja meg őt új otthonában is!

Jelentésünk utolsó elemeként emlékeztetjük a küldöttgyűlés és egyesületünk tagjait, hogy a Biblia Szövetség tisztségviselőinek mandátuma nem egészen egy év múlva lejár.

A jelenleg szolgálatban állókat bíztatjuk a kitartó, éber gondviselésre, hiszen vállalt szolgálatunk csak közvetlenül az új tisztviselők megválasztása előtt ér véget.

És kérjük egyesületünk tagságát, hogy szolgálatuk mellett már most imádkozó szívvel készüljenek a tisztújításra.

Kérjük az Urat, hogy küldjön munkásokat az aratásba, mert a munka sok! A Biblia Szövetségben is.

Legyünk előtte alázatos és nyitott szívvel, ha közülünk bárkit küldene, felkészült döntést tudjunk majd hozni. Alkalmasságunk ugyanis egyedül Istentől van, és így csak tőle jöhet a megbízatás is.

Mindazokért tehát, amiket megengedett élnünk, látnunk és elvégeznünk, és mindazért, ami eljövendő: „Soli Deo Gloria”, azaz: egyedül Istené a dicsőség!

Jelentésünk elfogadását kérve, Pál apostoltól idézett igével buzdítjuk a BSz tagságát a Krisztust visszaváró lelkes szolgáló életre: *„Azért, szeretett testvéreim, legyetek eltökéltek, rendíthetetlenek, mindenkor buzgólkodva az Úr dolgában, hiszen tudjátok, hogy munkátok nem hiábavaló az Úrban.”* (1Kor 15,58)

Biblia Szövetség Egyesület Elnöksége

(Elhangzott 2021. 05. 29-én Pécelen, a Biblia Szövetség Egyesület küldöttgyűlésén. A beszámolóban a lelki helyzet áttekintését Sipos Aba Álmos főtitkár, a szervezeti működésről, népmozgalmi adatokról az összeállítást – a Tanács kiegészítő javaslatait figyelembe véve – az Elnökség tagjai készítették.)

* * *

Az alábbiakban olvasható néhány, a gazdálkodásra vonatkozó küldöttgyűlési határozat:

6/21 KGY (21.05.29.) számú küldöttgyűlési határozat: A küldöttgyűlés a 2020-as év gazdálkodásáról szóló beszámolót – a felügyelőbizottság jelentését is figyelembe véve – 14.014.317 Ft kezdőegyenleggel, 21.072.577 Ft. bevétellel és 30.069.876 Ft kiadással, 2020. dec. 31-i 5.055.613 Ft záróegyenleggel, a Kiss B. Júlia Alap 2020. évi gazdálkodását 56.095.145 Ft nyitóegyenleggel, 6.089 Ft bevétellel, 1.007.749 Ft kiadással, 55.093.485 Ft záróegyenleggel elfogadta.

7/21 KGY (21.05.29.) számú küldöttgyűlési határozat: A küldöttgyűlés a 2021-es év költségvetését – a felügyelőbizottság jelentését is figyelembe véve – 5.055.613 Ft nyitóegyenleggel, 33.935.500 Ft bevételi tervezettel Ft és 38.917.000 Ft kiadás tervével, 2021. dec. 31-i 74.113 Ft záróegyenleggel elfogadja és hatályba lépteti.

8/21 KGY (21.05.29.) számú küldöttgyűlési határozat: A küldöttgyűlés a Kiss B. Júlia Alap 2021-es évi költségvetését – a felügyelőbizottság jelentését is figyelembe véve – 55.093.485 Ft nyitóegyenleggel, 2.000 Ft bevételi tervezettel és 7.010.000 Ft kiadás tervével, 2021. dec. 31-i 48.085.485 Ft záróegyenleggel elfogadja és hatályba lépteti.

A 2021. évi küldöttgyűlés sem élt a tagdíj nem fizetése miatti egyesület általi felmondás lehetőségével.

BIBLIA SZÖVETSÉG EGYESÜLET

2020. év gazdálkodásának mérlege

MÉRLEG *(ezer Ft-ban)*	*(előző év)*	*(tárgyév)*
A. Befektetett eszközök	58672	57197
II. Tárgyi eszközök	58672	57197
Forgóeszközök	70110	60149
III. Követelések	0	0
IV. Pénzeszközök	70110	60149
C. Aktív időbeli elhatárolások	245	211
Eszközök összesen	129027	117557
D. Saját tőke	128323	116849
II. Tőkeváltozás/eredmény	119223	128323
V. Tárgyévi eredm. alaptev.-ből	9100	-11474
VI. Tárgyévi eredm. vállalk. tev.-ből	0	0
F. Kötelezettségek	0	355
III. Rövid lejár. kötelezettségek	0	355
G. Passzív időbeli elhatárolás	704	353
Források összesen:	129027	117557

A teljes egyszerűsített beszámoló és közhasznúsági melléklete a www.bibliaszov.hu honlapon található.

MEGHÍVÓ CSENDESNAPRA

A Biblia Szövetség és a Nyíregyháza-Városi Református Gyülekezet
szeretettel vár minden érdeklődőt
a városi református templomba (Kálvin tér)!

A **2021. augusztus 22-én 10.30-kor**
istentisztelettel kezdődő napi program címe:

Tartozunk-e valamivel Istennek?

(igehirdetések a 26. Zsoltár alapján)

* * *

- istentisztelet: **Feddhetetlen élet – az Úrba vetett bizalom** (Zsolt 26,1;11))
- istentiszteletet követő előadás: **bizalmas megállás, feltárulkozás Isten előtt** (Zsolt 26,2-3)

EBÉDSZÜNET

- előadás: **elhatárolódás a gonoszságtól** (Zsolt 26,4-5)
- előadás: **önvizsgálat, tisztaság – kegyesség** (Zsolt 26,6-7)
- záró áhítat: **a közösség szeretete** (Zsolt 26,9.12)

* * *

A Biblia Szövetség tagjait, a helyi és környékbeli gyülekezeti tagokat és minden más érdeklődőt is szeretettel hívnak és várnak a szervezők!
Kérjük, hogy a rendezvényen a résztvevők tartsák be a járványveszély miatt akkor érvényes gyülekezeti és társadalmi védekezési rendet!
A meghirdetett rendezvényen a szervezők hang- és képfelvételt is készíthetnek, amit saját egyesületi és gyülekezeti céljuk megvalósításához felhasználhatnak.
Ön a részvétellel ezt elfogadja és ehhez beleegyezését adja.

FONTOS KÉRDÉSEK

A következő rendezvény programja:
– szeptember 12.: **Nem a félelem lelkét adta nekünk Isten**
előadó: *Alföldy-Boruss Dezső*
Az előadás 17 órakor kezdődik a Budapest, Nagyvárad téri ref. templomban (VIII. ker. Üllői út 90.).
Az előadást követően lehetőség van a téma megbeszélésére.
Mindenkit szeretettel várnak a szervezők!

CSALÁDI NAP PÉCELEN (Kálvin tér 2/B)

2021. szeptember 4-én, 10 órától

A délelőtt folyamán a felnőttek előadást hallgathatnak megbeszéléssel: **Egység nélkül nem megy – hitvallásunk a házastársi egységről**
előadó: *Weber István és felesége, Marika –*,
a gyerekeknek-fiataloknak korosztályonként szervezett programot biztosítunk. A közös ebédet követően közös játékra és kötetlen időtöltésre lesz lehetőség.

Szeretettel hívjuk a Biblia Szövetség augusztus-szeptember-októberi programjaira:

- **augusztus 22.** – csendesnap (Nyíregyháza, 10 óra)
- **szeptember 04.** – családi nap (Pécel, 10 óra)
- **szeptember 11.** – (30+) találkozó (Pécel, 10 óra)
- **szeptember 12.** – fontos kérdések előadás (Budapest–Nagyvárad tér, 17 óra)
- **szeptember 13-17.** – mátraházi konferencia
- **szeptember 25.** – (30–) ifjúsági csendesnap (Pécel, 10 óra)
- **október 02.** – csendesnap (Debrecen–Mester utcai ref. templom, 10 óra)

Halottaink:
✞ **Asztalos Zoltán** (1926) Hajdúszoboszló,
✞ **Egri Benjáminné** (1934) Okány,
✞ **Kalmár Bálintné** (1935) Eger,
✞ **Nagy György** (1934) Panit (Románia),
✞ **Szatmári László** (1966) Monor,
✞ **Tóth Sándorné** (1931) Békéscsaba.

Szolgáló életükre hálás szívvel emlékezve adunk hírt az elmúlt időszakban elhunyt testvéreinkről.
Köszönjük Jézus Krisztusnak, hogy szeretetével egybeszerkesztette megváltott népét, és közösen szolgálhattuk dicsőségét.
Legyen emlékük áldott gyülekezetükben, családtagjaik számára és a Biblia Szövetségben is!

Pedagógus konferencia résztvevői Piliscsabán (1. kép), és a komáromi erődben (2. kép)

Hátrányos helyzetű 8-12 éves kislányok táboroztak július elején Pécelen (3-4. kép)

*****

A küldöttgyűlés előtt a BSz ellenőrző bizottsága megvizsgálta a beterjesztendő dokumentumokat (5. kép)

Pillanatképek a BSz tavaszi családi napjáról

A délelőtti téma előadói: Tolnay Lajos és felesége, Márti

A **Biblia és Gyülekezet** című folyóiratra a ***11742331-20003610*** számlaszámon vagy postai utalványon lehet előfizetni
Előfizetési díj 2021-ben: *belföldre:* 3.000,- Ft/év; (10 pld. felett 2.500,- Ft/pld.); *külföldre: – európai országokba* 5.500,- Ft/év;
– egyéb országokba 6.700,- Ft/év. Az előfizetés nélküli árus példány ára 400,- Ft. A folyóirat megjelenik negyedévenként.
A Biblia és Gyülekezet szerkesztősége és kiadóhivatala a Biblia Szövetség Egyesület címén
Kiadja a Biblia Szövetség Egyesület megbízásából az Ébredés Alapítvány, felelős kiadó: *Szabó László*

* * *

Biblia Szövetség Egyesület címe: H-2119 Pécel, Kálvin tér 2/B Telefon/fax: 06 (28) 452-334 Internet: www.bibliaszov.hu E-mail: bsz@bibliaszov.hu
felelős szerkesztő: *Sipos Ajtony Levente;* szerkesztő: *dr. Mikolicz Gyula;* szerkesztőbizottság: *Alföldy-Boruss Dezső, dr. Cs. Nagy János, Margit István, dr. Mikolicz Gyula, Sipos Ajtony Levente, Sipos Ete Zoltán;* tördelés: *Horváth Mária*
Címlap fotó: Készült a BSz igéslap pályázathoz *(Nagy Benedek Soma)*
Fotók: *Horváth Gyöngyi, Margit István, dr. Mikolicz Ákos, M. Gy., dr. Mikoliczné Virág, dr. Viczián Miklós*
– Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza! –
Nyomtatás: Prime Rate Kft. 1044 Bp., Megyeri út 53. – HU-ISSN 0866-2932 (nyomtatott) – ISSN 2064-0269 (online)